

HORNOBŘÍZSKÝ ZPRAVODAJ

Hornobřízské úspěchy

Pionýři na mistrovství světa v Polsku
Vojtěch Nováček - iGeo v Hongkongu
20 let hokejbalu v Horní Bříze

Zpravodaj města Horní Bříza

číslo 3/2019

distribuván zdarma do každé schránky

Slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,
v dnešním úvodníku bych vám rád představil nový projekt, který si pro vás připravila redakce Hornobřížského zpravodaje. Na Instagramu jsme vytvořili účet, který nese název Fotky Horní Břízy. Tímto účtem bychom rádi získali poutavé fotografie z vašeho života v Horní Bříze. Zvolili jsme si podtitul našeho profilu „Ukažte Horní Břízu v tom nejlepším světle“. Pojďte s námi tvořit unikátní účet, který bude mapovat krásy našeho města. Co pro zveřejnění vaší fotky na našem instagramovém účtu musíte udělat? Stačí k příspěvku přidat hashtag #HorníBriza. Povedené fotografie pravidelně zveřejníme. Moc se těšíme na online spolupráci.

Za redakci zpravodaje
Václav Jícha

Obsah čísla

Slovo šéfredaktora	Václav Jícha	str. 2
Úvodní slovo starosty města Horní Bříza	David Kapr	str. 3
Ohlédnutí s kulturní a sportovní komisí	Petr Koza	str. 3
Oslavili jsme 25 let města Horní Břízy	Ladislav Čech	str. 5
Hornobřížskému hokejbalu je 20 let	Ladislav Čása	str. 6
Letní prázdniny Na Hokejce	Vojtěch Krejsa	str. 8
Prapodivně pilné léto amatérského fotografa	Václav Šaroch	str. 9
Celoroční práce chovatelů vyvrcholí výstavami	Václav Richtr	str. 10
Zamyšlení nad lesem	Marek Hanza	str. 11
Změna ústavy zachrání zdroje pitné vody ...	Karel Hinz	str. 12
Mravenec horský (Manica rubida)	Robert Trnka	str. 14
Městské muzeum Horní Bříza	Robert Trnka	str. 15
Pionýři z Horní Břízy na mistrovství světa	Jakub Šulda	str. 18
Zápisky Městské policie Horní Bříza		str. 19
Paní ředitelky našich mateřských škol	Markéta Vodičková	str. 20
Nabitý závěr školního roku na základní škole	Markéta Vodičková	str. 23
Nadcházející školní rok 2019/2020	Helena Winkelhöferová	str. 23
15. vydání školního almanachu	Markéta Vodičková	str. 24
Kniha - ukázka ze školního almanachu	Andrea Pašková	str. 24
Úspěšný reprezentant – Vojtěch Nováček	Markéta Vodičková	str. 25
Skauting v Horní Bříze	Marcel Telín	str. 26
Sokolové září	Jana Svobodová	str. 26
Děti vojnou povinné – OBORICE 2019	Jakub Šulda	str. 27
Přehled nadcházejících akcí města Horní Bříza		str. 27

Koncerty orchestrů v Horní Bříze za 1. pololetí roku 2019

6. ročník přehlídky dechových orchestrů v Horní Bříze jsme začali s kapelou z Kralovic - KRALOVANKOU. Přijela do KD Klub Horní Bříza v sobotu 26. 1. 2019. Kapela hraje pod vedením pana kapelníka Pavla Saka.

V neděli 17. února 2019 se uskutečnil již tradiční koncert orchestru Základní umělecké školy z Kralovic, který se jmenuje po svém zakladateli, dirigentovi a vedoucím souboru, Pavlu Egermaierovi - EGIBAND. Více jak dvě desítky účinkujících zahrálo skladby, díky kterým jsme se mohli ocitnout v cirkusu, zjistit, jak se cítí osamělý pastýř, nebo se dojmout u Lvího krále, kterého sólově zazpíval skvělý Vilda Šafařík.

V sobotu 16. března 2019 se uskutečnil koncert Sedmikrásky, tradiční dechovky z jižních Čech. Malý dechový soubor SEDMIKRÁSKA představil všech sedm hudebních stylů, které kapela hraje. Nechyběly lidové písničky nejen z rodných jižních Čech od významných hudebních skladatelů, přes moravské skladatele, písně ze slovenských krajů a také skladby zahraničních autorů.

V sobotu 20. 4. 2019 do KD Klub zavítala další kapela - Elektrobond Pavla Zedníka hrající pod taktovkou pana kapelníka Jaroslava Trnky. Kapela, která byla pozvána na základě ohlasů diváků vytvořila v našem kulturním domě příjemnou atmosféru, známé písničky si s kapelou s chutí zpívali i diváci.

Další koncert dechové hudby, tentokrát s kapelou Horalka z Kraslic, se uskutečnil v KD Klub v sobotu 25. 5. 2019 tradičně od 17:00 do 20:00.

Přehled koncertů na 2. pololetí roku 2019:

19.10. Božejáci

10.11. Orchestr ZUŠ Plasy

7.12. Jižani

Ladislav Čech
radní města

Úvodní slovo starosty města Horní Bříza

Vážení spoluobčané,
přichází k Vám třetí vydání Hornobřížského zpravodaje, proto bych Vás rád seznámil s dalším vývojem probíhajících či ukončených prací ve městě a dalšími záměry pro letošní rok.

Nejvíce diskutovanou je stavba Továrny ulice. Závěr června byl ve znamení rušných jednání, která zajistila to, že stavba nebyla zastavena a zakonzervována. Dodatkem smlouvy může stavba silnice pokračovat, aby mohla být vůbec dokončena. Stavba, jak sami můžete vidět, je velmi složitá, musí se provádět za plného provozu, což je velice omezující, jak pro prováděcí firmu, tak i pro nás občany Horní Břízy. Potřebná omezení provozu pro stavbu vyžadují velkou trpělivost a ohleduplnost. Té však ubývá, proto vznikají kolizní situace, při kterých dochází i k poškození nově vybudovaných částí silnice. Tyto situace řešíme každodenně jak s realizační firmou, tak se stavebním dozorem a investorem silnice. Se stavbou silnice souvisí také pokládka 2. etapy městské optické sítě, která je financována za pomoci dotace Plzeňského kraje.

Některí z Vás si jistě všimli, že začátkem srpna začaly práce na původních tenisových kurtech, které se přebudovávají na víceúčelové hřiště. Přestavba bude

dokončena do konce listopadu. O zajištění provozu a možnostech využití tohoto prostoru Vás budeme informovat po jeho dokončení. Přestavba je opět financována ze 2/3 z dotace Plzeňského kraje, částkou 1 mil. Kč se podílí také město.

Prázdninové měsíce byly využity také k potřebným opravám a rekonstrukcím ve školách. V základní škole proběhla další etapa výměny zářivkového osvětlení za LED v hodnotě 500 tis. Kč. Před 1. mateřskou školou byla oplocena předzahrádka, aby mohla být také více využívána v rámci aktivit školky. Třídy odloučeného pracoviště této mateřské školy budou využívat od nového školního roku zahradu v jejich těsné blízkosti. Zahrada vznikla přehrazením prostoru za budovou „hasičárny“. Postupně bude zahrada dovybavována herními a dalšími prvky.

Reagovali jsme také na výzvu Plzeňského kraje na dotaci určenou na renovace válečných hrobů a pomníků. Vzhledem k současnému stavu hrobu jsme podali žádost o dotaci. Naším záměrem je statické zajištění ústředního náhrobku, oprava podezdívky a ohrady pomníku včetně nové výsadby křidel. Plánována je také výměna okapových plechů. Výše popsaná rekonstrukce musí probíhat za dozoru památkářů, protože tento hrob je evido-

ván nejen jako válečný, ale i jako kulturní památka. Na hřbitově již probíhá i osazení dřevěného kříže, včetně nového základu a obezdívky pro jeho větší stabilitu.

V září začala oprava povrchu ulice K Zastávce. Zde bude odfrézován starý povrch a nahrazen novým živичným povrchem. Oprava silnice bude probíhat ve dvou etapách. Současně probíhá také údržba a obnova majetku a městské zeleně. Na místních komunikacích obnovujeme přechody pro chodce, vodorovné dopravní značení, parkovací stání, čistíme chodníky a ulice. Tlakovou horkou párou byly vyčištěny také nádoby na tříděný odpad a betonové květníky. Naplánována je také výmalba prostoru městské knihovny v KD Klub.

Ve spolupráci s komisí pro životní prostředí probíhají jednání a diskuze nad novým lesním hospodářským plánem a způsobem hospodaření v městských lesích.

V letních měsících jste využili také bohaté nabídky kulturních akcí, které pro Vás připravila kulturní a sportovní komise a spolky.

Závěrem přeji všem dětem, žákům a studentům úspěšný školní rok a nám dospělákům krásné podzimní dny.

David Kapr
starosta města

Ohlédnutí s kulturní a sportovní komisí města Horní Bříza

Masopust a zabijačkové hody

Tradiční masopust a zabijačkové hody se uskutečnily u kapličky v sobotu 2. 3. 2019, kdy si mohli návštěvníci prohlédnout domácí zabijačku ve dvoře pana Bartásků a zakoupit zabijačkové speciality. Nesměl chybět slavnostní průvod masek, který své putování Horní Břízou zakončil v jednom z místních hostinců.

Maškarní pro děti v KD Klub

V neděli 10. 3. uspořádalo Město Horní Bříza maškarní bál pro děti. Děti po celou dobu bavil nejrůznějšími aktivitami a soutěžemi klaun Karel s pomocnicí Míšou.

Pivní slavnosti, autor Jan Michálek

Cestovatelská show Zikmund 100

V pátek 26. 4. 2019 pozvalo město Horní Bříza Lukáše Sochu a Tomáše Vaňourka, dva cestovatele, kteří zopakovali cestu Zikmunda a Hanzelky. Oba cestovatelé z Plas upoutali přítomné mnoha fotkami, videi a vyprávěním z cest. Na závěr si přichozí mohli zakoupit knihu Zikmund 100 doplněnou o autogramy obou hlavních akterů.

Oslavy osvobození v Horní Bříze

V sobotu 4. 5. 2019 v 10 hodin zastavil na školním hřišti Convoy of remembrance Military car clubu Plzeň a vystavil zde svou techniku. V úterý 7. 5. 2019 od 10 do

16 hodin vystavil techniku v parku vedle staré budovy školy Kombinovaný oddíl. Ve středu 8. 5. 2019 od 11 hodin probíhal pietní akt - kladení věnců u pomníků ve vsi, na továrně a na hřbitově.

Oslava svátku maminek

Den matek uspořádalo město Horní Bříza v neděli 12. 5. 2019 v jídelně ZŠ. Maminky a babičky dostaly jako dárek vystoupení dětí obou mateřských škol a ZUŠ, vystoupil i orchestr Betula.

Pivní slavnosti v Horní Bříze

Třetí květnovou sobotu, 18. 5. 2019, město Horní Bříza uspořádalo první Pivní slavnosti. Vedle ochutnávky piv deseti mi-

nipivovarů na návštěvníky čekala hudební produkce kapel Třetí míza, Anakonda Benda, Humus Zdeňka Skaly a také několik soutěží s pivní tematikou. Počasí vyšlo na výbornou, účast byla hojná, a tak se nezbývá než těšit na další ročník.

Diskotéka na kolečkových bruslích

Po pivních slavnostech město uspořádalo v neděli 19. 5. 2019 na hokejbalovém hřišti diskotéku na kolečkových bruslích pro velké i malé. Kromě projíždění se do rytmu hudby se návštěvníci mohli zúčastnit několika soutěží, za jejichž absolvování si odnesli sladké odměny.

Oslava dne dětí

V sobotu 1. 6. 2019 uspořádalo město tradiční oslavu Dne dětí na louce za Grünsportem. Soutěžní disciplíny místních spolků a další atrakce, občerstvení SDH Horní Bříza a krásné počasí přilákaly rekordní počet návštěvníků.

Petr Koza
místostarosta města

Oslavili jsme 25 let města Horní Břízy

Dne 1. 7. 2019 to bylo přesně 25 let, kdy se z obce Horní Bříza stalo město. Organizaci slavností města má vždy na starosti Kulturní a sportovní komise rady města. Od konce roku 2018 ji vede místostarosta, pan Petr Kozá. Pana Kozu ve fotoreportáži zveřejněné na internetu, připravené panem fotografem Pavlem Karezem, zřejmě nenajdete, ale právě jemu patří velké poděkování. Tyto slavnosti jsme připravovali od listopadu 2018 a v den slavností jsme byli na nohou od půl šesté ráno do půl čtvrté ráno druhého dne. Věříme, že se tato intenzivní práce vyplatila a všichni jste si užili v sobotu 15. 6. 2019 třináctihodinový program plný vystoupení místních i celosvětově známých umělců.

O úvodní slovo se postaral pan starosta David Kapr, který pozval na pódium všechny bývalé starosty města a vzpomněl i na pana Dlouhého, který již bohužel nemůže být mezi námi. Úvodní blok vystoupení zajistila 1. i 2. mateřská škola, vystoupili zpěváci z místní základní školy a nesmělo chybět vystoupení folklórního souboru Úsměvu a Úsměváčku.

Bylo nám velkou ctí pozvat Karla Vágnera s jeho rodinou a ještě větší radost jsme měli při setkání čestného občana města Horní Bříza, pana Zdeňka Bláhy, s panem Vágnerem. Karel Vágnér přivezl svoji dceru Barču, syna Pepu a jako hosta Standu Hložka, který zazpíval Holky z naší školky, Bílou královnu, V pohodě a další hity z dílny Karla Vágnera. O skvělou taneční vložku mezi další kapelou se postaral Fit Club Veronika společně s T.J. Sokol Horní Bříza. Program běžel, jak měl, a na pódiu už byla připravená parta, která si říká Fešáci. S Fešáky přijel i Tomáš Linka, který již před lety zavítal do Horní Břízy se svojí kapelou Přímá linka. Tomáše Linku, bývalého studenta Středního odborného učiliště Horní Bříza, přišly podpořit i jeho bývalé spolužačky, které stále bydlí v Horní Bříze.

Po country vystoupení jsme mohli pod pódium opět sledovat naše malé sokolíky, mažoretky Maršálky, Fit Club Veronika a jako novinku letošních slavností i Záchrannou skupinu Sboru dobrovolných hasičů. Hasičům patří velké díky za neustálý dohled nad bezpečností v průběhu celých slavností. Po vystoupení pod pó-

diem jsme se opět po krátké přestávce vrátili na pódium, kde se připravil místní VOKální HORNobřížský Sbor VOHOS a následně i orchestr Betula. Oba soubory vede sbormistr, pan Luboš Marek. Po krásném hodinovém představení VOHOSu a Betuly se ještě jednou představila Záchranná skupina Sboru dobrovolných hasičů a dívky z Fit Club Veronika, stále plné energie.

Na závěr vystoupení místních souborů se představila Tělocvičná jednota Sokol Horní Bříza, která před pódium nalákala do svého vystoupení desítky diváků. Tím jsme se přiblížili k vrcholu oslavy 25 let města Horní Bříza. Hitem celého roku 2019 je kapela QUEEN díky vzpomínkovému dvouhodinovému filmu na Freddieho Mercuryho Bohemian Rhapsody. Do Horní Břízy jsme proto pozvali ten nejlepší český revival kapely Queen, který má obrovský úspěch i v zahraničí. Kapela si říká Queenie a vede ji zpěvák s knírkem a hlasem jako Freddie - Michael Kluch. Šlo o opravdový vrchol slavností, které si

celý den užívalo zhruba 2000 diváků. Po závěrečné sérii nejslavnějších písní jsme se s kapelou za bouřlivého potlesku rozloučili a na řadu přišla ohňová a světelná show skupiny Candentis. Poslední kapelou, která završila oslavy 25 let města Horní Bříza, byla kapela Lucie revival, kterou jsme pozvali opět po pěti letech. Odpočítali jsme půlnoc, popřáli Horní Bříze mnoho spokojených občanů a 26. rok města jsme pomyslně začali ohňostrojem. Do jedné hodiny nám ještě hrála kapela Lucie revival. Pořadatelé hodnotí slavnosti za velmi podařené. Jsme moc rádi, že jste měli zájem o reklamní předměty města Horní Bříza a domů odcházeli s propiskami, plackami, otvíráky, pohledy i kelímky s motivy města Horní Bříza. Za grafické zpracování děkujeme slečně Evě Zajícové a za fotografie panu Pavlu Karezovi. Díky všem, kteří se podíleli na organizaci, byl to velmi náročný den, který ale rozhodně stál za to.

Ladislav Čech
radní města

Hornobřízskému hokejbalu je 20 let

Mezi nejoblíbenější sporty hrané současně v Horní Bříze na dobré úrovni patřily odedávna kopaná a lední hokej. Vždyť v něm měla dokonce Horní Bříza v polovině 50. let i svého československého hokejového reprezentanta - útočníka Viléma Václava, který za „národňák“ v 7 odehraných zápasech nastřílel 7 branek. Fotbalu se nadále daří, lednímu hokeji změna klimatických podmínek a finanční náročnost výstroje a pronájmu krytých hal odzvonily. Jenže hokejka v ruce, i když ne na ledě, ale na zemi, i když ne s pukem, ale s míčkem, je hokejka v ruce...

Parta hornobřízských kluků před 20 lety natolik propadla „pozemáku“, dnešnímu hokejbalu, že se v roce 1999 rozhodla založit při tehdejší TJ ZKZ hokejbalový oddíl. V sobotu 20. července se toto kulaté výročí na hřišti „Na Hokejce“ slavilo a oslava se vydařila. Při dvou miniturnajích: týmů žákovských soutěží a zástupců místních sportovních oddílů a hokejbalového „áčka“ panovalo krásné počasí a příjemná sportovní společenská nálada.

Po povedené oslavě jsem o rozhovor pro Zpravodaj, k přiblížení si dvacetileté činnosti oddílu zejména v jeho počátcích, požádal čtyři muže, kteří byli u toho a jejichž vzpomínky by určitě neměly zapadnout. Vyzpovídal jsem pro vás tehdejšího předsedu TJ ZKZ HB Vladimíra Procházku, Ladislava Kydlíčka, který byl u zrodu oddílu a prvním trenérem, Zdeňka Procházku, předsedu oddílu, a Víta Procházku, současného hráče a bývalého trenéra družstva žáků.

Takže, „otcové zakladatelé“, co vás přivedlo k nápadu zkusit to tady v HB s hokejbalem?

L. Kydlíček: Odpověď je jednoduchá. Lední hokej měl tady v HB letitou tradici. Já sám jsem ho hrál za HB šestadvacet let, to už mi bylo pomalu čtyřicet. Jednoho dne za mnou přišla parta místních kluků, kteří už asi dva roky chodili hrát do sokolovny s hokejkou a míčkem, že je možnost zahrát si na hokejbalovém hřišti ve Třemošné turnaj neregistrovaných družstev. Tak že se přihlásí a abych se tam na ně jel podívat. Na místě jsem jim vytknul nějaké chyby, kterých se dopouštěli, no a přišla prosba, abych je trénoval. Kývnul jsem.

Udělali jsme neregistrované mužstvo asi 13 kluků a začali jsme opravdu trénovat.

V. Procházka: Já jsem tady na přírodním ledě hrával lední hokej od malička, už od žáků. Na okrese byla žákovská soutěž. Pak se zápasy přesunuly do plzeňské haly. Po čase to začalo být finančně neúnosné a lední hokej tady skončil.

K hokejbalu jsme se přidali, když kluci začali trénovat ve Třemošné a přišli s tím, že by se mohl založit oddíl hokejbalu v HB. Přesedlat k hokejbalu nebylo pro nás zas tak složité. Stačila k tomu stará hokejka, roztrhané tepláky, pracovní rukavice a tenisák napuštěný vodou.

Kolébkou hokejbalu byla tedy sokolovna s nadšenou partou kluků. Ale to s oddílem, předpokládám, zatím nemělo nic společného.

Z. Procházka: Ano i ne. Vše šlo postupně. Zájem o hokejbal pořád narůstal. Kluci byli nedočkaví a co nejdříve chtěli začít hrát soutěž. Sestavili jsme proto přípravný výbor. V něm byl R. Blaňár, já a L. Kydlíček dělal předsedu. Na valné hromadě TJ v roce 1999 jsme požádali o povolení k ustavení. K němu bylo přijato kladné usnesení, a tím byl oddíl oficiálně založen. Přihlásili jsme se do Českomoravského svazu hokejbalu a v roce 2000 jsme začali hrát nejnižší soutěž.

L. Kydlíček: Kluci měli obrovskou chuť. Jednou týdně jsme trénovali ve Třemošné a oni tréninky brali opravdu vážně. Sháněl jsem si dostupné informace, zajel

jsem i do Prahy. V červenci 2000 jsem obstaral registraci a před soutěží jsme ještě stačili udělat „Na Prantech“ první soustředění. V polovině září na nás čekal první mistrák.

Oddíl byl tedy organizačně na světě. Jaké bylo finanční a materiální zázemí, výzbroj, výstroj?...

Z. Procházka: Samozřejmě, že finance byly a jsou v každém sportu důležité. Myslím si ale, že zpočátku finanční náklady na činnost hokejbalu pro nás nebyly to nejdůležitější. Hradilo se startovné, pronájem hřiště, rozhodčí...

L. Kydlíček: Po pravdě řečeno, na začátku jsme neměli nic, ani dresy. Začali jsme vybírat po 50 Kč. Za první peníze jsem nakoupil modrá trička s krátkým rukávem a čísla, která jsme doma nažehlotali. Pak přišly první dresy – modré s bílými pruhy. V Praze chtěli také oddílový znak. Ten jsme řešili s mým kamarádem Honzou Vejvodou. Dnes je vlastně historickou raritou. Je na něm totiž vyobrazen míček, s kterým se dnes už dávno nehraje. Trénovalo i hrálo se pořád ve Třemošné. „Stmelovací“ soustředění probíhala „Na Prantech“, v Melchiorově Huti a na Hracholuskách. Zákonitě se brzy dostavila touha mít vlastní hokejbalový stadion tady v HB.

Vl. Procházka: V tu dobu jsem byl ve funkci předsedy TJ. Na okrese věděli, že se v HB hraje hokejbal. Přišel za mnou tehdejší předseda OV ČSTV V. Lomička

a seznámil nás s Programem investic ČSTV. Každoročně od roku 2002 jsme pak podávali žádost o 1,5 milionovou dotaci na výstavbu hokejbalového stadionu.

Možná překvapí, že původní úmysl byl vybudovat hřiště na venkovní ploše u sokolovny. Tento záměr jsme po vzájemné domluvě vedení TJ, města HB a firmy Lasselsberger změnili. Byl přijat závěr rekonstruovat bývalé kluziště v havarijním stavu na moderní hokejbalový stadion včetně potřebného zázemí. Projekt byl zadán místní projektové kanceláři VKV v roce 2003 a rok nato bylo uděleno stavební povolení.

Kladného vyřízení žádostí se nám dostalo teprve až v létě roku 2005 s tím, že téhož roku musí být dotace proinvestována. Ve výběrovém řízení připadla volba na Stavby silnic a železnic Plzeň. Dodavatel zahájil práce v září, v listopadu byl asfaltový povrch hřiště hotový. V následujícím roce byla potřeba sehnat finance na mantinely, střídačky, na světelnou tabuli... Díky podpoře města, tehdy byl starostou p. Ing. K. Hinz, byly pořízeny mantinely za 650 tisíc a světelná tabule za 120 tisíc. Na střídačky přispěla společnost Lasselsberger. Dotace byla dále doplněna prostředky TJ a sponzorů. Celá tato počáteční dvouletá rekonstrukce přišla na 2 900 000 Kč.

L. Kydlíček: Vzpomínám, jak jsme se s hráči na vyvezení břízek, odstranění mantinelů a na montáži těch nových, pěkně nadřeli. Při slavnostním předání díla 9. června 2006 to ale potěšilo.

VI. Procházka: Tím ale výstavba hokejbalového areálu neskončila. Už v roce 2007 jsme podali další žádost o investiční dotaci ze státního rozpočtu. Tentokrát na výstavbu šaten. Samotná jejich výstavba ale probíhala složitěji než hřiště. My jsme se totiž rozhodli nečekat na přidělení dotace, ale pustili jsme se odvážně rovnou do stavby.

Na pozemku města, tam, kde jsme šatny potřebovali postavit, bylo nutno nejprve přeložit rozvody vody, plynu i elektřiny. S tím jsme začali v roce 2008 a zastřešenou stavbu uzavřenou okny jsme měli hotovou za dva roky. To všechno bez státní dotace, jen za pomoci města a firem. S organizací stavebních činností nám tenkrát hodně pomohl Ing. V. Šedivec, který byl v tu dobu starostou města.

Dotace byla pak přidělena až v roce 2011 ve výši 1,5 mil. Kč. Zbytek prostřed-

ků, zhruba 300 tisíc korun, jsme získali od města a od sponzorů. Výstavbu šaten jsme v roce 2011 spolu s vítěznou firmou výběrového řízení D-beton z Chlumčan také dokončili. Odhaduji, že v celkové hodnotě díla přes 2,2 milionu Kč.

Vraťme se ale ještě vzpomínkami k budování oddílu, mužstev, k sportovním výsledkům...

L. Kydlíček: Od samého počátku bylo mým cílem budovat mužstvo z místních hráčů. Prvotní zájem trval. Vyvíjela se pravidla, zlepšovalo se vybavení hráčů. Původní gumové míčky byly nahrazeny plastovými, kanadské výroby, tvrdší pro léto, měkčí na zimu.

Po zrušení oddílu ledního hokeje v HB k nám přestoupili „hokejisté“, to pak už bylo v kádru mužstva 23 hráčů. Založili jsme „béčko“ a i herně jsme šli nahoru. V první sezoně jsme byli v tabulce předposlední, druhý rok už na 7. místě a třetí rok jsme vyhráli a postoupili do kraje. Po vybudování vlastního hřiště jsme v roce 2006 založili i družstvo žáků.

V. Procházka: Od r. 2009 „A“ tým hraje, s ročním sestupem do Regionální ligy (2013/14), II. Národní hokejbalovou ligu. Trenérem je od sezony 2013/14 V. Votava, trenér s dlouholetou zkušeností, předtím trénoval dorostence v HBC Škoda Plzeň a s nimi získal titul Mistra ČR. Do letošní sezóny jsme poprvé po dlouhých letech „B“ tým nepřihlásili, protože bychom pro nedostatek hráčů nemohli zajistit hladký průběh soutěží obou družstev. O to větší radost máme z družstev přípravky a minipřípravky. V nich nám zájemců přibývá, tvoří se dobrá parta dětí i rodičů. Zásahu na tom mají jejich

trenéři a především vedoucí družstva M. Hanza.

Velkým svátkem pro vás bylo jistě pořádání Mistrovství ČR v hokejbale žen za účasti vašich ženských družstev.

Z. Procházka: Samozřejmě. V červnu 2014 jsme ve spolupráci s Českomoravským svazem hokejbalu a městem HB pořádali toto mistrovství, na které se nominovaly naše ženské „A“ i „B“ týmy. Hrál se turnajovým způsobem ve dvou skupinách každý s každým.

L. Kydlíček: Že měl náš oddíl na mistrovství zastoupení, byla zásluha J. Krauze, který registraci žen zařídil. Na mistrovství totiž hrál i jeho dcera Martina. Jirka byl vůbec náš velký pomocník.

V. Procházka: Vyvrcholením turnaje bylo pro nás finálové utkání o Mistra ČR. Vždyť se do něho probíjelo naše ženské „áčko“. Škoda, že to ve finále našim děvčatům nevyšlo. Podlehly obhájci titulu HC Slavia Praha 0:4. Byl to zážitek. Naše pořadatelství bylo hodnoceno ze strany vedení svazu hokejbalu na výbornou.

Váš oddíl je také každoročně pořadatelem Sportovního plesu v místním KD, co vás ke konání bálu přivedlo?

Z. Procházka: S nápadem přišel Láďa Kydlíček. Navázali jsme na tradici místních hokejistů. Sportovní bál bývá hojně navštěven, je s doplňkovým programem, panuje na něm dobrá nálada, lákavé jsou ceny, které seženeme do tomboly, příjemný je i přínos do oddílové pokladny.

Probrali jsme budování oddílu, areálu, pořádané akce. Neměli bychom zapomenout na příjemné, anebo i nepříjemné zážitky, které vám hokejbal přinesl.

L. Kydlíček: Super vzpomínku mám na zápas v Dobřanech. Šlo o postup. Před sirénou jsme se rozestavili na signál s finální přihrávkou na střelu Míry Krcha. Vyšlo to. Míra vypálil a bylo to tam. Postup byl doma.

Z. Procházka: Mně se vybaví ta obrovská euforie z postupu do II. Národní hokejbalové ligy a první zápasy v ní. Začali jsme na utkání jezdit autobusem, v tu chvíli to bylo o něčem jiném. Jezdila s námi početná parta fanoušků. Všude nás měli za outsidersy. Vzpomínám na 1. zápas v Lounech. Vyhráli jsme tam 3:1. To byla paráda.

A z toho nepříjemného: Karlovy Vary. Nesportovní, až brutální, téměř likvidační způsob hry proti každému soupeři. Všechny týmy pak s nimi odmítaly hrát.

V. Procházka: Z poslední doby to, že se nám vloni podařilo za peníze města HB a Plzeňského kraje položit nový plastový povrch Speedo 3. Povrch je rychlejší, bez nerovností, umožňuje lepší přihrávku i střelbu, je šetrnější ke zdraví i výstroji hráčů. No a pak mám dobrý pocit z doby působení v roli trenéra žáků. Vedle toho, že se mi podařilo objevit dva výrazné talenty: Jakuba Šmucera a Filipa Langa, tak se nám povedlo přivést spoustu dětí ke sportu, do party, k zodpovědnosti ke ko-

lektivu, k plnění povinností...

Hokejbal vám zpestřil a obohatil váš sportovní život. Věřím, že ale nejen vám, ale všem hráčům vašeho oddílu bez rozdílu věku a jistě i vašim fanouškům.

Přeji vám, aby tomu tak bylo i nadále. Ať se i v budoucnu tomuto sportu v HB daří. Díky za rozhovor.

Ladislav Čása
kronikář města

Letní prázdniny Na Hokejce

Letní prázdniny jsou u svého konce, a proto nastal čas na shrnutí dění kolem hokejbalu. I letos bylo k vidění na hřišti Na Hokejce několik zajímavých akcí. Pojďme na ně společně zavzpomínat.

Červenec ve znamení házené, hokejbalu a oslav

První červencový víkend se jako každý rok A-tým SK Horní Bříza zúčastnil tradičního házenkářského turnaje v Hromnici. Zde naši chlapci vybojovali 4. příčku.

Následující víkend již patřil opět hokejbalu, neboť naše hřiště hostilo dvoudenní turnaj Zdeňka Mužíka, o jehož pořádání se již pátým rokem stará Lukáš Soukup, rozhodčí a zakladatel celku Taurus Plzeň.

Deset kvalitních mužstev, rozdělených do dvou základních skupin usilovalo o co nejlepší umístění. Naše áčko v letošním roce obsadilo konečné 5. místo, když ve čtvrtfinálovém duelu podlehl celku SNUS STARS. O celkové prvenství se pak ve finálovém zápasu proti sobě utkaly týmy Snack Ham United a Marlins Army. Z napínavého boje nakonec vzešel jako úspěšnější celek Snack Ham United, složený převážně z hráčů Dobřan.

Sobota 20. července se nesla v duchu oslav výročí 20 let hokejbalu v Horní Bří-

ze. Hlavním tahákem byl turnaj hornobřížských spolků. Pozvání přijala mužstva fotbalu, volejbalu, dále spolek Sokol a zapomenuto nebylo ani na starou gardu místního hokejbalu. K dostání byla velká porce zábavy, jídla i pití. Turnaj dospělých obohatily dva duely minipřípravky proti mužstvu ze Třemošné.

V rámci oslav převzali ocenění a týmová trička čestní členové našeho klubu. Pan Ladislav Kydlíček, který patří k hlavním zakladatelům našeho oddílu, a pan Vladimír Procházka, tehdejší mnohaletý předseda tělovýchovné jednoty.

Až na pár odřených kolen všichni zvládli turnaj bez zranění. Počasí vy-

šlo na jedničku a nás těší, že jsme mohli ostatním přiblížit hokejbal, jakožto jeden z místních sportů.

Letní soustředění, dětské kategorie

Přípravka a minipřípravka o letních prázdninách nelenily. Naše děti se zúčastnily hned několika soustředění. Jedním z nich bylo červencové soustředění, pořádané oddílem HBC Plzeň a dále pak týdenní soustředění v Sušici, organizované oddíly Horní Břízy a Třemošné.

Od září opět pokračují pravidelné tréninky mládeže, vždy v pondělí a ve středu od 17:00 na hřišti Na Hokejce. I nadále budou tréninky vedeny formou kroužku ve spolupráci s Masarykovou základní školou.

S příchodem srpna započala také letní příprava našeho A-týmu. Nová sezóna 2019/2020 odstartuje v průběhu září a Vy naše áčko můžete i nadále vídat v bojích 2. národní hokejbalové ligy - západ. Finální rozpis soutěže zatím není znám, proto sledujte aktuality na našich stránkách <https://www.facebook.com/SkHorniBriza-Hokejbal>.

Za oddíl hokejbalu
Vojtěch Krejsa

Prapodivně pilné léto amatérského fotografa

Vážený čtenáři, úvodem pouze připomenou, že v našem městě působí od března 2011 HB Photo Club, z.s., klub amatérských fotografů. HB v názvu je zkratka našeho domovského města HORNÍ BRÍZA, malá písmenka na konci je opět zkratka zapsaného spolku, dle zákona naší republiky o sdružování ve spolcích.

Nevím jak je dalece veřejnosti známo, že fotograf, byť i amatérský, v našem případě kloní se ke krajinářství, nemá léto s plným sluncem příliš v oblibě. Na rozdíl od tety z hor, která obvykle svým skladným fotáčkem nafotí nejvíce snímků o letní dovolené, nejraději u moře.

Fotograf krajinář se těší na podzim a přeje si vybarvenou přírodu a to možná co nejdéle a s velkým počtem slunečných dnů. Na Šumavě ozdobených ranními mlhami, které se mu přelévají před objektivem a vytváří velkolepé divadlo. Samozřejmě, že nepohrdne ani jarem s rašícími kvítky z tajícího sněhu, posléze plně rozkvetlou přírodou. Na jaro se těší jako každý náš soukmenovec, neb zimy bývají v našich končinách dlouhé, málokdy slunné. Zimu našinec obvykle jezdí fotografovat do okolních blízkých hor, kde za inverzního počasí lze nafotit velice zajímavé záběry.

Ale horké léto? Bývá fotografem dosti opomíjeno, krajinář našeho ražení ničehož od něho neočekává. Tak tomu bylo po všechna minulá léta, kdy jsme si dali jako členové klubu rozchod s koncem školního roku a opět se v klubovně setkali až v září.

Mění se okolo nás valem klima, mění se i společnost a došlo i na naši činnost během léta, jak léto vnímá náš fotografický přístroj.

Za léto považuje období, kdy ukončilo své mini-obdobíčko jaro. Nelze mi napsat jinak. Neboť mimochodem, také jste zaznamenali, že jaro posledních let, neřku-li už tak po dobu dvou desetiletí, se zkrátilo do několika dnů, nanejvýš dvou týdnů? Ledva něco rozkvetne, má fotograf holdující přírodě napilno, aby nefotil již okvěti dílem odkvetlá, pohříchu narezavělá s okousanými lístky. Jaro už nebývá, co bývalo, o aprílovém počasí už se pouze dočteme ve starší literatuře. Procházky v májovém deštiku musí dnešní studenti považovat toliko za literární obrat klasiků.

Léto nám začalo v květnu návštěvou

výstavy fotografií Šumavy, která měla verisáz v kapli v obci s podivným jménem ROK, kterážto obec se nachází kousek nad Sušicí. Vystavovalo zde padesát fotografií - šumavských vlků. Každý po jedné fotce. Lidiček se zde sešlo jako o pouti, za pěkného počasí se čepovaly ochranné nápoje proti žízni a nabízeny byly šumavské koláčky. Náš letitý přítel a vášnivý obdivovatel Šumavy Toník Yetti organizoval a hrál na kytaru. Jedním z vystavujících fotografů-vlků byl i náš člen Pepík, čehož si jako klub považujeme.

Květnem započaly, a pokračují i v srpnu, naše rozhovory s vedením okresního muzea v Mariánské Týnici, které vedly k domluvě o konání fotovýstavy amatérských fotografií aktivně působících na našem okrese. V našich, jak rád často píš, Severních Teritóriích, působí dva plaské fotokluby, jeden klub v Kaznějově a čtveřici klubů uzavírá náš v úvodu představený klub. Výstava je dojednána na říjen 2020 do nádherných a velkolepých prostor kostela. Každý z fotografů bude mít možnost se veřejnosti prezentovat pouze vzorkem svého vidění fotky - svým foto-rukopisem. I tak se očekává celkem od 60 do 80 fotografií.

Červen a začátek července zabralo nafocení fotek pro fotovýstavu Plaská lípa, tento rok na téma „Barokní doba kolem nás“, soutěž vypsána plaským fotoklubem. Umístěna do galerie nemocničního křídla Kláštera Plasy, potrvá od 14. září do 2. října. Autor tohoto článku očekává, že budou přijata porotou i fota z adresy našeho fotoklubu.

Naši první „stálou fotovýstavu“ v Masarykově základní škole (dále jen MZŠ) jsme začátkem prázdnin sundali a během srpna připravujeme druhou, kterou chceme navštívit před začátkem školního roku.

Tentokrát to budou fotografie ptáků od našeho člena, od školních let zaníceného ornitologa, fotografa přírody, Lubora. Věříme, že výstava v přízemí, po dohodě s vedením školy přístupná také naší dospělé veřejnosti, opět zaujme a bude doprovodnou ke školní výuce s odezvou i u rodičů.

Otevře-li náš občan webové stránky našeho města, ve fotogalerii se setká vesměs se záběry ze společenských akcí, pod nimiž je podepsán náš člen Pavel. Neúnavně fotí na hudebních a i jiných kulturních akcích konaných v obci.

Samozřejmě, že nejvýznamnějším středobodem léta byla oslava výročí založení našeho města. Dovolte mi na těchto stránkách vzdát znovu a tentokrát veřejně silným hlasem hold našemu městu. Jako spolek bychom nemohli konat v MZŠ dvakrát do roka fotovýstavy, často doprovázené i přednáškami pro dospělé a dopoledne pro žáky školy, držet ve škole „stálou fotovýstavu“, prezentovat se mimo obec od Galerie Václav Brožíka ve Třemošné, kde cestičku prošlapala svojí autorskou výstavou 36 skvělých fotografií naše členka Helí, přes Plzeň, až za hranice našeho kraje, kdyby nebylo podpory právě od vedení města. A to prakticky od roku 2012, za což díky a hold - vždyť spolkový život má na našich historických územích svoji tradici a je kořením života obce pro všechny generace. K tomu jsou nápomocny objektivy našich fotoaparátů, od Vítání občánků až po vzpomínkové jízdy při Convoy of Liberty, není-li pravda?

Svým pilným létem nás letos překvapil kolega, již zmíněný, Pepík. Léta jezdí fotografovat do zahraničí letecké dny vojenských letadel, která pomohla rozhodnout II. světovou válku. Po anglickém Duxford, kde se konal „Flying Legends“ (létající legendy), právě dnes, kdy píš tento příspěvek, posílá fotky ze Ziger-meet, konaném na letišti ve švýcarském Mollis. Pro čtenáře přiblížím, že je to nedaleko Lichtenštejnského města Vaduz. Okolo letiště v Mollis (Flugplatzu) je to samá dvoutisícovka, letiště v sevřeném údolí ostrých skalních masivů. Nádhra pro piloty, návštěvníky i objektivy specialistů na focení prolétávajících letadel.

Václav Šaroch,
předseda HB Photo Clubu

Celoroční **práce chovatelů** vyvrcholí dvěma výstavami

V rámci mnohaleté spolupráce ZO ČSCH Horní Bříza s Masarykovou základní školou získala tradici pravidelně každou druhou sobotu v říjnu probíhající propagační výstava.

V letošním roce se tato výstava bude konat ve spolupráci s městem již po jednadvacáté.

Jako každoročně bude výstava v prostorách školy probíhat v součinnosti s přehlídkou zájmové činnosti přírodovědného kroužku, při které žáci ZŠ představí své mazlíčky. Proběhne řada zajímavých přednášek a výstava hub. K této příležitosti se jako obvykle budou prezentovat žáci obou mateřských škol. Chovatelé formou propagační výstavy představí

základní směry své činnosti. Předvedena bude expozice králíků, holubů a drůbeže.

Program v dopoledních hodinách obohatí vystoupení kolegy Horáčka s jeho akrobatickými holuby. Výstava proběhne v sobotu 12. října 2019 v době od 9.00 do 15.00 hodin. Aktuální program bude včas zveřejněn.

Díky opakovaným dotacím a celkové vstřícnosti města se úsilím členů ČSCH Horní Bříza daří přebudovat bývalou vodárnu na chovatelský areál. V loňském roce se zde uskutečnil 1. ročník místní výstavy za účasti představitelů města a zástupce oblastního výboru ČSCH. V letošním roce s využitím dotačních prostředků města i Plzeňského kraje

dochází k dalšímu vylepšení výstavních možností a uskuteční se 2. ročník místní výstavy králíků, holubů a drůbeže za účasti chovatelů hostujících organizací ČSCH. Výstava bude otevřena v pátek 1. 11. 2019 od 13.00 do 19.00 hodin a v sobotu 2. 11. 2019 od 8.00 do 15.00 hodin. Součástí výstavy bude soutěžní přehlídka holubů plemene Gigant chovatelů Plzeňského kraje pro rok 2019.

K návštěvě na obou uvedených výstavách všechny občany srdečně zvou členové organizace. Budou připraveni k odborným diskuzím i podání informací o činnosti spolku.

Václav Richtř
jednatel ZO ČSCH Horní Bříza

ZO ČSCH Horní Bříza

pořádá ve spolupráci s městem Horní Bříza
v chovatelském areálu „Na staré vodárně“
Na návsi č.p.664

2. ročník místní

VÝSTAVY DROBNÉHO ZVÍŘECTVA

králíků – holubů – drůbeže.

Výstava bude otevřena: **v pátek 1. 11. 2019 od 13:00 do 19:00 hod**
v sobotu 2. 11. 2019 od 8:00 do 15:00 hod.

Součástí výstavy bude soutěžní přehlídka holubů plemene Gigant chovatelů Plzeňského kraje pro rok 2019.

Bližší info a přihlášky: Tomáš Krofta Žichlice 82 33011,
krofta@arup.cas.cz, tel.606 951242.

Zamyšlení nad lesem

Téma a diskuze kolem lesního hospodářství je v posledních měsících stále častěji na pořadu dne. Žijeme v době, kdy zejména z důvodu nedostatečných srážkových úhrnů a následného sucha, oslabují naše lesy. Vlivem tohoto oslabení jsou stromy náchylnější k napadení nejrůznějšími chorobami a škůdci. Z těch aktuálně nejvýznamnějších poškozovatelů lesů se nejvíce skloňuje brouk kůrovec. Na první pohled by se zdálo, že tato témata nejsou v lesích v okolí Horní Břízy aktuální, ale je tomu skutečně tak?

Pravdou je, že na katastru našeho města nenajdete větší množství smrku. To je ten druh stromu, který aktuálně nejvíce decimuje sucho a následně kůrovec. Můžeme zde vidět nejvíce zastoupenou borovici, která má kořeny lépe uzpůsobeny k tomu, aby si dokázala pro vodu dosáhnout i do větších hloubek. Díky tomu jsou v našem bezprostředním okolí lesy stále (zatím?) v dobrém stavu.

Nejdříve si rozebereme, jaké jsou hlavní důvody a potenciální problémy, které mohou zapříčinit takzvaný rozpad lesa. I ti největší skeptici oteplování musejí uznat, že posledních zejména 5 let bylo z hlediska počasí extrémních (vysoké teploty, podprůměrné srážky, změna rozložení srážek). To vše mělo za následek oslabení našich lesů. Zdravý strom, pokud má dostatek světla, živin a vláhy, dokáže dobře odolávat všem vnějším vlivům. Pokud je ale oslabený (například vlivem sucha) je mnohem náchylnější k napadení parazity, škůdci nebo houbami. Takto oslabený strom potom umírá (usychá) a povětšinou je to kombinací více faktorů. Vezměme si příklad smrku a kůrovce. V silném smrku, který má dostatečné možnosti vláhy, proudí velké množství kvalitní pryskyřice. Tato lidově řečeno smola pomáhá smrkům se bránit zejména proti mechanickému poranění. Pokud na silný strom naletí kůrovec a naruší jeho kůru, smrk v daném místě začne hojně vypouštět pryskyřici a než se brouk dostane, kam potřebuje, je obalen lepkavou hmotou a umírá. V případě dlouho trvajících období sucha, která zažíváme v posledních letech, je ale tento mechanismus silně oslaben, a tak můžeme vidět umírající smrky po celém Česku.

Obr.1. Monokultura borovice lesní v Horní Bříze. Stejnověký porost se zastoupením pouze jedné dřeviny. Na levé straně holoseč vzniklá před několika málo lety, ve které postupně dorůstá další monokultura. Na otevřené straně lesa je patrné vysušení půdy z důvodu odkrytí vegetace (uschlé borůvčiči).

Znovu by se tedy zdálo, že problém se týká především smrku, jako stromu samostatného. Bohužel tomu tak ale není. Zejména v Polabí nebo na Berounsku již začínají ve velkém hynout i borovice. Většinou za to ale nemůže jen jeden konkrétní faktor.

Jak tedy zabránit tomu, abychom z lesnatého okolí Horní Břízy neměli holé pláne jako to již vidíme na některých místech Česka? Asi těžko budeme stromy chodit do lesa zalévat nebo začít přivolávat déšť starými pohanskými rituály. Jedinou možností, jak preventivně ochránit les, je jeho postupná přestavba.

Je třeba si uvědomit více věcí. V naší oblasti jsou všude lesy hospodářské. To znamená, že primární důvod, proč zde lesy vznikaly, bylo získávání dřevní hmoty. Tato funkce je a bude zachována, protože člověk dřevo zkrátka potřebuje. Společnost ale stále častěji v poslední době tlačí i na takzvané mimoprodukční funkce lesa. Je to zejména ochlazování okolí, zadržování vody a její následné uvolňování, bohatá biodiverzita a místo pro nejrůznější živočichy i pro člověka, který si zde může na chvíli odpočinout od každodenních problémů a všudypřítomného betonu. Těžit se v lese bude tedy stále. Jde spíše o způsob odebrání dřeva z lesa a zhodnocení jeho důsledku na celkový ekosystém a jaký má přínos pro ty zmíněné „mimoprodukční funkce“. Je proto důležité změnit pohled na les jako takový. Nemělo by se jednat o monokulturu, tedy les s jedním hlavním druhem dřeviny. Jakákoliv lesní monokultura má totiž mnohem menší odolnost proti všem vnějším vlivům než les smíšený. Důvod je prostý. Jestliže se přemnoží například některý škůdce, napadá všechny stromy toho svého oblíbeného druhu a les pomalu zaniká. Pokud je v lese větší mozaika porostů a druhů rostlin, daný škůdce se nedokáže tak rychle přemnožit z důvodu nižší potravní nabídky a les (třeba i spolu se zásahy člověka) si s ním dokáže poradit. Je zde také větší konkurence různých druhů hmyzu, která drží celý ekosystém lesa v rovnováze. Pokud dojde k holoseči, kdy se vykácí paseka o rozměru až 2 hektary, dojde k narušení všech těchto autoregulačních vlastností lesa. V dobách dostatečných srážek potom nebyl problém toto místo znovu obnovit sazenicemi mladých stromů. V poslední době ale v otevřeném lese, kde dochází k narušení vodní bilance a vysokým ztrátám vody v půdě, mladé sazenice často usychají nebo obrůstají jen velmi pomalu.

Obr.2. Smíšený les v Horní Bříze. Různověký porost se zastoupením více druhů dřevin. Na obrázku k vidění bříza bělokorá, dub zimní, borovice lesní, smrk ztepilý, krušina olšová, jeřáb ptačí a modřín opadavý (obě fotografie pořídil autor).

Postupnou přeměnou lesů z monokultur na bohatý, prostorově a věkově strukturovaný smíšený les se zajistí stabilnější a odolnější porost, který bude jak z hlediska biodiverzity, estetičnosti, tak z ekonomického hlediska dlouhodobě udržitelnější. Zastoupení jednotlivých dřevin by mělo směřovat přednostně k vyššímu zastoupení odolnějších listnatých stromů (v našich podmínkách zejména dubu zimního). Výborně se také na našich stanovištích daří bříze, takzvané pionýrské dřeviny, která dává svým rychlým růstem základ a stín pro další, náročnější dlouhověké stromy. V posledních letech se toto zastoupení listnatých stromů v lesích Horní Břízy postupně navyšovalo. Stále můžeme ale v okolí vidět velké paseky po úplném vytěžení porostu.

A tak na závěr vyplývá několik otázek. Jak by asi vypadal les v našem okolí, pokud by z něho během několika sezon uschly všechny borovice? Máme důvody k tomu změnit naše přemýšlení o lese a o jeho funkcích? Přestavba lesa netrvá roky, ale desítky let. Stihneme ještě naše lesy změnit v odolnější nebo už je pozdě?

Důležité je už o tom diskutovat a společně hledat správné řešení dobrého soužití potřeb člověka a přírody. Nikdo z nás nemá křišťálovou kouli, aby věděl, co bude za pět, dvacet nebo padesát let. Jisté ale je, že jakoukoliv činností, která bude prospěšná pro les a zvýší jeho odolnost, nemůžeme nic pokazit.

Marek Hanza
člen komise životního prostředí

Změna ústavy zachrání zdroje pitné vody pro Horní Břízu?

Tento příspěvek píše do Hornobřížského zpravodaje na konci června, když začíná Parlament projednávat změnu článku ústavy o ochraně přírodních zdrojů České republiky vložím článku o ochraně zdrojů podzemní i povrchové vody. Jednání parlamentu o ústavní ochraně vody předcházelo jednání ministerstev MŽP a MZ (Příloha č. 1). Inspiroval mne i článek v minulém zpravodaji autora Františka Pikla „Oprámy v Horní Bříze – riziko nebo přírodní úkaz?“ V závěru článku je uvedeno, že „Město, respektive komise životního prostředí, se bude v součinnosti s vlastníkem (oprámů) a Českou inspekcí životního prostředí snažit o maximální zabezpečení, jako jsou informační tabule a zamezení přístupu do prostoru oprámů.“ To se mi zdá velmi málo, vzhledem k tomu, co již město v minulosti požadovalo a co bylo již vodoprávním úřadem Nýřany nařízeno. Ve snažení města o udržení kvalitních zdrojů pitné vody by to byl návrat někam před rok 2004.

Příkládám záznam z jednání na vodoprávním úřadu Nýřany dne 5. 4. 2005 (Příloha č.2), na kterém, podle přiložené prezenční listiny, nechyběli zástupci majitele oprámů, zástupci ČIŽP, zástupci města Horní Bříza a další. Již tehdy, a vyplývá to ze závěru jednání (Příloha č.3), bylo majiteli oprámů (majiteli skládky nebezpečných odpadů), na základě požadavku zástupců města Horní Bříza, nařízeno zabezpečení skládky odpadů tak, aby nebezpečné látky z oprámů nepronikaly do podzemní vody. Od této doby, tedy od roku 2005, vodoprávní úřad Nýřany pouze zamítal ohlášení města – ohlášení havárie nebezpečné skládky odpadů v oprámech, doložené průzkumem této lokality v roce 1992, 2002. Doložené proto, že ve zprávách z průzkumu okolí oprámů a z odebraných vzorků podzemní vody v monitorovacích vrtech u oprámů bylo jasné, že závadné látky pronikají do okolí oprámů.

Poslední průzkum lokality oprámů a zpracování do zprávy Aktualizace analýzy rizik, GEOtest a.s. Brno 2012 (dále jen AAR GEOtest 2012) dokazuje, že v monitorovacích vrtech je podzemní voda s nadlimitním množstvím závadných látek. Jedná se například o nikl, rtuť, kadmium. Ve zprávě je uvedeno, že kontaminace podzemní vody nebezpečnými látkami se šíří směrem k prameništi Horní Bříza a prameništi Býkov. Pitná voda z těchto pramenišť, vzdálených od skládky nebezpečných odpadů 1,5 až 3 km, je ohrožena. Nevím, proč ani po zveřejnění zprávy AAR GEOtest 2012 vodoprávní úřad nekonal a nenařídil sanaci oprá-

mů a odstranění této ekologické hrozby. Argumentace, že na to nejsou peníze, je nepravdivá. V již citované zprávě AAR GEOtest 2012 je zdokumentováno množství niklu v kalech oprámů, které lze zpracovat v niklovou rudu. Cena této rudy je násobkem nutných nákladů na sanaci oprámů a celkovou rekultivaci tohoto prostoru.

Je nejvyšší čas zastavit pronikání závadných látek z oprámů do podzemní vody. Vodoprávní úřad má veškeré kompetence vyplývající z Vodního zákona a sanaci může nařídit. Pokud skutečně bude posílena ústavní role státu při ochraně podzemní a povrchové vody, nemůže vodoprávní úřad nekonat.

Karel Hinz, 27.6.2019

Česká televize Zpravodajství Sport Vysílání TV program Pořady A-Z Pro děti

24

DOMÁCÍ SVET REGIONY EKONOMIKA KULTURA VĚDA NÁZORY

Voda by měla mít ústavní ochranu, navrhuje lidovci

11. 6. 2019

Lidovci chtějí ústavně chránit půdu a vodu. Hodlají tak reagovat na opakující se sucho, které trápí zejména české zemědělce. Návrh konstituční změny podají do jednoho měsíce. Na úterní tiskové konferenci po jednání celostátního výboru KDU-ČSL to řekl místopředseda strany Petr Hladík.

Ilustrační foto

22.3.2019 07:45 (ČTK)

Licence | Všechna práva vyhrazena. Další šíření je možné jen se souhlasem autora
Foto | calmindoboto / Shutterstock

"Voda je v současnosti chráněná stejně jako ostatní přírodní zdroje, tedy třeba písek nebo uhlí. Podle nás má být ale voda zájmem číslo jedna, je nejdůležitějším zdrojem, který musíme chránit pro nás i pro budoucí generace," uvedl ministr zemědělství Miroslav Toman (ČSSD).

"Je nezbytné, aby stát chránil, udržoval a zachovával svoje zdroje vody a vnímal vodu jako vzácnou a nenahraditelnou surovinu, neboť jde o strategicky přírodní zdroj. Ukazuje se, že například v oblasti využití nerostných surovin je nezbytné zajistit, aby voda byla v rámci uplatňovaných veřejných zájmů zřetelnou prioritou," dodal Toman.

Odpadní kaly z výše uvedených výrob ukládané do prostoru oprámů, vč. smísení se srážkovými vodami mají charakter odpadních vod, které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod. Za odpadní vody se považují i průsakové vody z odkališť. Využitím oprámů k ukládání těchto kalů, nelze vody z těchto oprámů považovat za vody důlní.

Z á v ě r e n í

z uvedeného je nutné:

- zabezpečení lokality oprámů proti průniku výše uvedených odpadních vod do vod podzemních
- systematické vzorkování vrtů (event. doplnění o nové)
- zpracovat návrh zneškodnění této staré ekologické zátěže vč. jeho realizace (event. sanační čerpání).

V Plzni dne 5.4.2005

Příloha č. 1 – Ústava chrání vodu. Zdroj: <https://www.ceskenoviny.cz/zpravy/lidovci-chteji-kvuli-suchu-navrhnout-ustavni-ochranu-vody/1766567>.

Příloha č. 3 – Závěry jednání MěÚ Nýřany 2005.

ČIZP OKW Plasti a R Praha – Ing. Biša, Ing. Harsch, Ing. Smrčka

Zástupci ČIŽP k výše uvedeně věci konstatují, že v současné době nelze opatření k sanaci oprávně uložit, jelikož původce znečištění již neexistuje a současný nabytelný nemůžeme vyznačit ekologickou zónou s ENM ČR.

Doporučujeme, aby nezbytný doplňkový průzkum ve směru odlehu podzemních vod z ohranů byl zajištěn z prostředků Píseňského kraje (§ 42, odst. 4 vodního zákona).
Dále by bylo vhodné, aby správce kanalizací podstaty, resp. nový vlastník, požádali epševské FNM ČR či MF ČR o uzavření ekologické smlouvy dle tte stády ČR č 51/2001, odst. 2.

Miloslav Horavský - Ing. Hanz. Jiří Matěš -

1. Některými zúčastněnými jednotami bylo zprovozněno:
 - a) měření haviřů ne dle 12.554/2004 v následujícím textu:
"V směru zákona č. 254/2001 Sb. mášti haviřů – kontaminaci podzemních vod na katastru města Hrozní Břizy. Na základě údajů z Ekologického auditu a Analýzy rizika společnosti AKTIVA a.s., vypracovaného firmou SCES – Group, spol. s r.o. v uložení kalí v optických na káblu města Hrozní Břizy, dochází ke kontaminaci podzemních vod a může být k devastaci zdrojů pitné vody."
V směru § 38 zákona č. 254/2001 Sb. porušuje firma AKTIVA a.s. Kariševský zákon tím, že neprovede výpočet odpadů vody z odšťalků i oprávy) do podzemních vod.
V směru § 42 zákona č. 254/2001 Sb. Vaz žádám o uložení opatření k odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod."
2. Město Hrozní Břizy, zastoupené starostou města a právním zástupcem města dle nvrhnutí:
 - a) hodnotí situaci v lokalitě optika (uložení chemických odpadů) jako zvažovaný stav v souladu s ust. § 38 zákona č. 254/2001 Sb.
 - b) dle § 38 téhož zákona stanoví do § 38 formou uzavření:
 - rozhodnutí optika
 - zajištění monitorování optik dle možným polízkem nebo znečištění
 - zabezpečení lokality tak, aby bylo vyřazeno ohrožení života či zdraví občanů (fotocení oprávy, oznámení lokality zvláštní úpravy apod.)
 - řešení „závažného stavu“ řízenou kontrolou a po posouzení stavu a vyhodnocení situace buď trvale monitorováním optik, přičemž povinnosti monitorování bude slušně v odpovídání úřadem nebo občané za předpokladu, že aktualizované posouzení vyhoví obředem.
3. V termínu do 30 dnů informovat všechny složky, které se jednání zúčastnily nebo jin budou dostát, o výsledku řízení přičemž příslušným v odvodněním úřadem
4. V směru závěru Analýzy rizika dohodnout monitorovací systém dlejšími kontrolními úřady

Vladimir Petrov a.s. – Ing. Kretak

Předložil vodoprávnímu úřadu k jednání rozborů vzorků vody z praménků H Břiza – Lasselsberger a H Břiza – vrtů Bykov, které nevykazují známky kontaminace z zhoršení kvality vod

[illegible]

Príloha č. 2 – Záznam z jednání MěÚ Nýřany 2005 včetně prezenční listiny.)

inzerce:

Kultura v Horní Bříže

www.facebook.com/KulturaVHorniBrize

Náhledy do přírody Hornobřízsko

Díl 2.: Mravenec horský (*Manica rubida*)

Mravenců si většina lidí příliš nevšímá, pokud jim zrovna nekradou jídlo v bytě, nebo je nezačnou „štípat“ při hledání hub v lese. Tihle tvorové jsou ale velmi zajímaví a občas stojí za to se na toulkách přírodou zastavit a pozorovat je. To, že se jedná o sociálně žijící hmyz, který vytváří celá „města“, okupuje široké okolí a neustále bojuje se sousedy, je vlastně dost podobné lidem. Málokdo také ví, že mravenci jsou nejbližší příbuzní včelám.

V Horní Bříze už v podstatě neexistují místa, kde by se dochovala původní skladba živočišných a rostlinných druhů. Příroda je naštěstí velice přizpůsobivá, a tak na rozmanitých náhradních stanovištích najdeme i druhy, které bychom ve zdejší oblasti normálně nečekali. Jedním z nich je právě mravenec horský. Ten se obvykle vyskytuje (jak už jméno napovídá) ve vyšších nadmořských výškách, obvykle asi od 700 metrů výše. Vyhledává slunná, otevřená stanoviště bez vegetace. Často ho tak můžeme najít na suchých kamenitých stráních nebo na okrajích cest.

Kdysi v minulosti se patrně stalo, že se nějaká okřídlená mravenčí královna při svém svatebním letu zatoulala trochu dál od rodných hor. Vzdušné proudy ji pak zanesly až k nám a nejspíš šťastnou náhodou přistála na některé výsypce kaolinového dolu. V každém případě se tohle nové prostředí mravencům zalíbilo, takže jich tu dnes můžeme nalézt celé kolonie.

Mravenci horští obvykle nestavějí klasické nadzemní kupy z jehličí, jaké známe např. od mravenců lesních. Jejich mraveniště jsou převážně skryta pod povrchem, ale přesto je najdeme snadno. Vchody do svých mravenišť si totiž upravují zvláštním způsobem, vytvářejí kolem nich jakési „ochranné valy“. Zvláště pokud je v podloží bílý písek, bývají vstupy dost nápadné.

Obr. 1. Mravenec horský, dělnice (všechny fotografie pořídil autor článku v roce 2017).

Obr. 2. Typické „krátery“ kolem hnízd mravenců horských.

Mravenci horští patří spíše k větším druhům evropských mravenců. Dělnice jsou žlutohnědé s tmavší částí zadečku a přední částí hlavy, dlouhé obvykle 5 až 8 mm. „Královny“ bývají ještě větší, většinou mezi 9 až 13 mm. Stejně jako mnohé další druhy mravenců mají samozřejmě i mravenci horští žihadlo (znovu je třeba připomenout jejich příbuznost se včelami). Vzhledem ke své velikosti dokáží citelně bodnout a je tedy lépe je moc nedráždit. Nejsou ale tak útoční jako mravenci lesní, takže pokud jim nebudete přímo ubližovat, dovolí Vám si je podrobně prohlédnout. O těchto nenápadných zvířatech, která žijí v symbióze s mnoha dalšími druhy živočichů i rostlin (a se spoustou dalších druhů válců), stále víme poměrně málo. Třeba právě Vaše pozorování pomohou poodhalit nějaké další tajemství ze života tohoto zajímavého sociálního hmyzu.

Obr. 3. Typické prostředí v okolí Horní Břízy, kde můžete narazit na hnízda mravenců horských.

Městské muzeum Horní Bříza

Patrně v našem městě nenajdeme mnoho lidí, kteří by neznali místní muzeum. Zároveň ale nejspíš nenalezneme ani mnoho občanů, kteří by do tohoto muzea chodili opakovaně nebo dokonce pravidelně. Je to dáno specifickým zaměřením a historickým vývojem muzea.

Původně vznikla tato expozice v roce 1982 jako stálá výstava Západočeských keramických závodů a to u příležitosti stého výročí založení prvního podniku na zpracování kaolinu v Horní Bříze. Budova, v níž v současnosti muzeum sídlí, pochází z roku 1884 a byla z počátku jen přízemním skladištěm u vrátnice šamotky. V roce 1930 prodělala velkou přestavbu na dělnické lázně a po II. světové válce tu bylo závodní inhalatorium a kanceláře. V každém případě se jedná o jeden z nejstarších domů v průmyslové části tehdejší obce, který se zdejším kaolinovým průmyslem přímo souvisí. Proto je umístění muzea do těchto prostor poměrně logicky zvolené.

Po privatizaci ZKZ došlo k převodu objektu na město, jež se tak stalo zřizovatelem muzea. Od té doby začínají trochu zmatky, protože muzeum je automaticky bráno jako muzeum městské.

Na některých webových stránkách se tak můžeme dočíst informace, že muzeum se věnuje např. regionální historii (oficiální stránka Asociace muzeí a galerií, které je naše muzeum členem), případně, že „muzeum dokumentuje historii regionu a tradici keramické výroby“.

Obr. 1. Budova muzea ze vstupní strany (není-li uvedeno jinak, fotografie Z. Špaček).

To jsou samozřejmě dosti zavádějící informace, které leckterého návštěvníka po zjištění skutečného stavu věci mohou odradit, ne-li přímo otrávit. Podobně jako informace, že budova je bezbariérová (ve skutečnosti je relativně bezbariérové pouze přízemí).

Po dlouhém období nejistoty, kdy se nevědělo, co s muzeem bude a kdy převažoval záměr zbavit se jeho budovy jako finanční zátěže města, která se navíc vyznačuje chabou návštěvností, se nyní snad blýská na lepší časy. Budoucnost muzea mají sice v rukou jiní, ale to nijak nebrání vést úvahy o tom, co nejlepšího s ním udělat.

Bez ohledu na vše ostatní je nejdůležitější dostat tam návštěvníky. Muzeum, které je otevřeno jeden den v týdnu a ani během něj tam téměř nikdo nepříjde, je velmi smutným místem.

Pojďme si tedy udělat jakousi inventuru sbírek. Naše muzeum

má naprosto výjimečné postavení – je jediným muzeem stavební keramiky v ČR (muzea, zabývající se keramickou plastikou však najdeme např. ještě v Bechyni či na Slovensku v Modre, stolní keramika má pak muzeí hodně, namátkou v Tupesích, Kostelci, Berouně či Olomučanech). Současně naše muzeum vystavuje některé historické materiály o životě Horní Břízy jako obce, které se pak zčásti prolínají s historií keramického průmyslu.

Obr. 2. Jeden z nejstarších dochovaných exemplářů firemních obkladaček.

Když začneme s historií keramické výroby, zjistíme, že exponáty tohoto druhu jsou v muzeu rozmístěny poněkud chaoticky a výklad k nim je většinou málo výrazný a nesystematický. Když se k tomu ještě připočte ponuré prostředí muzea, je výsledek nelákavý. Současná expozice jistě zaujme odborníka nebo člověka s hlubším zájmem o historii stavební keramiky, ostatním návštěvníkům však nemá téměř co nabídnout. Pro ty může být návštěva muzea s velmi jednostranně zaměřeným a dosti odborným výkladem až utrpením či minimálně zážitkem, který již nikdy nebudou chtít zopakovat. Záleží zejména na citlivém přístupu průvodce, zda dokáže odhadnout míru zájmu konkrétního návštěvníka.

Citelně schází prezentace výroby v keramickém oboru ve stylu „jak se co dělá“. Návštěvníky by například mohl zajímat postup získávání kaolinu, od těžby až po finální výrobek, metody jeho dřívějšího i současného zpracování a dále v jakých oblastech je využíván. Podání těchto informací by mělo být co nejvýraznější, tedy jednoduché a na větších plochách, s tím, že by v blízkosti nechyběly fyzické exponáty.

Také by bylo zajímavé popsat další informace z oblasti keramické výroby, jako jsou postupy výroby dlažeb, obkládů, kamejny a samozřejmě také vyzdívacích materiálů, šamotu a dinasu. V každé místnosti by měl být počítač, na kterém by byly snadno k dosažení podrobné informace k vystavovaným artefaktům. Ta-

ková úprava by pak měla i edukační úroveň, což znamená, že exkurze v muzeu by se mohly nabízet i základním školám, což je za současného stavu problematické.

Obr. 3. V roce 1933 byl ve Flísce zaveden nový druh mrazuvzdorných fasádních obkladaček zn. ALIT.

Další, dosti rozsáhlou částí expozic, jsou **listinné materiály z historie Horní Břízy**, většinou umístěné na stěnách. V expozici městského muzea rozhodně mají své místo. Jsou zajímavé ale spíše pro místní návštěvníky. Ti zde mohou osvěžit vzpomínky na mládí, na své předky apod. Z hlediska cizího návštěvníka už tato část nemá zdaleka takový význam. Navíc se nejedná o ucelený průřez historií. Návštěvníci se dozvídají pouze útržkovité informace, pocházející převážně z mladších období a více či méně související s keramickými závody. Ke starší historii je zde velmi málo informací, které jsou navíc často zavádějící či přímo chybné. Za zvážení jistě stojí, zda není doprovodné dokumentace vystaveno až příliš a zda by alespoň její část nemohla být přístupná právě pro badatele s hlubším zájmem, např. formou skenů v počítači. Většina originálních tiskovin také vystavováním trpí. Papíry žloutnou, texty a obrázky se vytrácejí.

Obr. 4. Někdejší chloubka zdejší keramické výroby, přenosná stáložárná kachlová kamna.

V každém případě, pokud by došlo k nějaké reorganizaci listinných materiálů z historie Horní Břízy, musela by být provedena s mimořádnou citlivostí.

Obr. 5. Originální dokumentace, poničená už vlastním nalepením na tabule. Papír postupně žloutne, zatímco text se vytrácí (foto R. Trnka).

Pokud bude záměrem vlastníka vytvořit skutečně muzeum městské, nikoli jen muzeum keramické výroby, lze doporučit doplnění expozice o informace a exponáty z regionální (pre)historie, z geologie, biologie či paleontologie (ve všech těchto oblastech by nepochybně bylo co vystavovat). I v tom případě by však měla být současná „keramická“ část expozice zachována jako unikátní celek a pokud možno nekombinována s novými přírůstky.

To neznamená, že se do ní nesmí zasáhnout, protože nelogismů je v ní hned několik (např. dřevěný vozík s dřeváky od „neznámého dárce“, které s těžbou kaolinu ani s výrobou stavební keramiky nijak nesouvisejí). Ideální by bylo tematické oddělení s keramikou nesouvisejících oborů do jednotlivých místností.

Obr. 6. Dokonce i v moderní době by určitě zaujaly tzv. krystalické obkladačky ze 30. let 20. století.

Prostoru pro rozšíření expozice je naštěstí v muzeu dostatek. Dokonce tolik, že v současné době jsou dvě místnosti v prvním patře vyhrazeny spolku HB Photoclub – jedna má sloužit jako klubovna, druhá jako výstavní síň. Jelikož Horní Bříza zatím nemá žádnou stálou galerii, je zřízení výstavní síně v budově muzea velmi chvályhodným počinem. Neměla by však sloužit jen pro potřeby jednoho spolku, ale naopak umožňovat rozmanité výstavy (nejen fotografické, ale i jiných výtvarných děl, keramických či rukodělných prací apod.). Dosavadní prostory, vyhrazené výstavám na chodbách Masarykovy základní školy, nejsou už svým umístěním ve školní budově pro pořádání výstav příliš praktické, takže stálá výstavní síň by byla jistě důstojnou alternativou.

Jinou možností je využití těchto prostor např. pro stálou či občasnou prodejní výstavu keramických prací žáků zdejšího učiliště. Na tradičním keramickém trhu, stejně jako v minulých letech, se i letos tvořila fronta u stánku této školy a během chvilky byla vyprodána téměř celá produkce. Taková výstava by mohla být pro mnohé důvodem k návštěvě muzea, zvláště když bude na internetu průběžně aktualizována nabídka výrobků.

Asi největším a naprosto zbytečným „kamenem úrazu“ je absolutní (ne)propagace muzea. Ve své budově už sídlí přes 20 let, přesto muzeum dodnes nemá po celé Horní Bříze (tím méně na příjezdových komunikacích v širším okolí) žádný ukazatel, který by k němu dovedl potenciálního návštěvníka. Směrová šipka či informační cedule není ani u samotného muzea, takže kdo přehlédne už trochu omšelý nápis na fasádě, snadno budovu muzea mine. Na některých webových stránkách je dokonce budova muzea chybně umístěována do prostoru bývalé tovární vily na druhé straně kolejí, u kulturního domu Klub. V propagaci muzea by také nemělo chybět napojení na vzniklou naučnou stezku.

Obr. 7. Zkameněliny prvohorních rostlin a živočichů z někdejších uhelných dolů najdeme v depozitářích hned několika českých muzeí a ve vitrínách sbírek středních i vysokých škol (a jistě budou i ve starších soukromých sbírkách přímo v obci). V muzeu Horní Bříza však zatím svou expozici nemají, stejně jako zdejší archeologické nálezy, geologické a přírodní zajímavosti, či předměty, dokládající zajímavou historii selských statků (foto R. Trnka).

Na rozdíl od jiných muzeí nemá hornobřízské muzeum dosud ani oficiální webovou stránku, pouze jakýsi propagační leták, umístěný na webu města. Přesto díky soukromé iniciativě pana Špačka existuje již dva roky stránka, která umožňuje virtuální prohlídku značné části expozice muzea. Podrobnější informace o muzeu tedy naleznete zde: www.aplicato.cz/muzeum.php

Závěrem lze shrnout, že muzeum potřebuje reorganizaci. Ta by ale měla proběhnout promyšleně a citlivě. Dále je nezbytné snažit se zapojit pamětníky a v případě rozšíření na skutečné městské muzeum i odborníky z dotčených oborů. Návštěvnosti a oživení muzea by prospělo i postupné vybudování tradice menších kulturních akcí v muzeu – přednášky, recitály, výstavy apod.

V poslední době dostalo muzeum nový impuls v osobě zdejšího průvodce, pana Václava Moulise, který důstojně navázal na svou předchůdkyni, dlouholetou kronikářku města, paní Boženu Royovou. V muzeu bylo nově vymalováno, takže expozice se celkově prosvětla a zdá se, že bude upravována postupně, citlivě a s porozuměním. Pojďme se tam tedy čas od času podívat a těšit se z našeho muzea. Už máte zdejší turistickou vizitku? Ne? Tak hybaj pro ni!

Obr. 8. Turistická vizitka muzea Horní Bříza (zdroj: <https://cs.wander-book.com/muzeum-keramiky-v-horni-brize-m5406.htm>).

Poděkování: Za věcné připomínky, podněty a poskytnutí fotografií děkuji panu Zbyňku Špačkovi.

Pionýři z Horní Břízy na mistrovství světa

Ne všichni mohou říci, že se dostali mezi světovou špičku v nějakém sportu. Právě to se podařilo několika sportovcům z Pionýrské skupiny Horní Břízy, kteří byli po výrazném úspěchu na Českém poháru v RINGU nominováni předsedou Českého klubu RINGA, panem Ivanem Capem, aby reprezentovali Českou republiku na 7. mistrovství světa ve hře RINGO, které se letos konalo 16. 08. 2019 až 18. 08. 2019 v polských Niepołomicích.

Mistrovství světa začalo v sobotu dopoledne slavnostním nástupem reprezentantů všech zúčastněných zemí a poslechem hymny pořadající země. Naši republiku a Horní Břízu reprezentovalo dohromady 8 sportovců (Jakub Šulda, Patrik Sieber, Klára Kepková, Jiří Begala, Karolína Tremlová, Karolína Motyčková, Tereza Šuldová, Matyáš Janda) v turnaji jednotlivců i dvojic (je třeba připomenout, že Český pohár v RINGU hrají smíšená tříčlenná družstva).

I když v Horní Bříze funguje oddíl RINGA celoročně, nepodcenili jsme přípravu na náš životní okamžik a týden před odjezdem na mistrovství světa jsme měli každodenní intenzivní dvoufázové tréninky. A ty se opravdu vyplatily! Protože jsme

se na turnaj dobře připravili, myslím si, že jsme neudělali ostudu. V turnaji jednotlivců jsme obsadili v různých kategoriích dvě čtvrtá místa (Klára Kepková a Matyáš Janda), jedno páté (Tereza Šuldová) a jedno šesté místo (Karolína Tremlová). Ve dvojicích byly nejvíce sehrané juniorky Klára Kepková a Karolína Tremlová. Ty se umístily na úžasném 4. místě.

Atmosféra mistrovství světa byla úžasná. Jednotlivé zápasy se hrály na sedmácti hřištích RINGA na fotbalovém sta-

dionu v Niepołomicích u Krakova.

„Při podání všichni ztichli a nervózně koukali, protože se od něj odvíjí celá hra. Chytit dobře podaný kroužek, je jako chytit penaltu ve fotbale,“ říká Kabe.

Jeli jsme poprvé na mistrovství s tím, že zjistíme, jak se to ve světě hraje, že ostatním nedáme výhru zadarmo a pěkně jim postup z tabulky zkomplikujeme. Za mě byl úkol splněn na výbornou a příští rok věřím, že „to cinkne“ a budeme stát na stupních vítězů.

Jakub Šulda
člen Pionýrské skupiny Horní Bříza

zleva: Jakub Šulda, Patrik Sieber, Klára Kepková, Jiří Begala, Karolína Tremlová, Karolína Motyčková, Tereza Šuldová, Matyáš Janda

Zápisky Městské policie Horní Bříza

07. 08. – na rušení nočního klidu vyjžděla hlídka po 22. hodině do ulice Družstevní. Na místě nalezla dva mladíky ležící na podlaze vozidla, kteří se bavili tím, že jen tak potrubovali klaksonem vozidla.

07. 08. – žena z místní ubytovny si odskočila na nákup. Tento byl tak intenzivní, že se proměnil ve 2,7 promile alkoholu v dechu a musela být předána do péče protialkoholní záchytné stanice (PAZS).

05. 08. – strážníci prověřovali oznámení na možné týrání psa, které se z důvodu jeho dobré kondice nepotvrdilo. Místo boudy však měl sud. Majitel slíbil okamžitou nápravu a ta se při opakované kontrole potvrdila.

31. 07. – byla nahlášena dopravní nehoda za hřbitovem. Na místě se nacházelo vozidlo na střeše. Dechová zkouška u řidiče ukázala přes dvě promile alkoholu v dechu.

14. 07. – výjezd na dalšího agresivního opilce, který zdemoloval část svého bytu a ještě chodbu domu. Kdo mu přišel do cesty, obdržel „prémii“ v podobě polhlavku nebo kopance. Závěr jeho řádění byl ukončen pobytem na PAZS.

13. 07. – strážníci asistovali při smrtelné dopravní nehodě na komunikaci I/27.

09. 07. – byl zaznamenán požadavek na asistenci strážníků v jednom panelovém domě, kdy z bytu bylo slyšet volání o pomoc. Hlídka na místě zjistila, že se oznámení zakládá na pravdě a z důvodu obavy o zdraví osoby byl byt násilně otevřen. Na místě se nacházel starší nemocný muž, který byl předán přivolané lékařské záchranné službě.

07. 07. – strážníci vyjžděli na další oznámení o rušení nočního klidu, ale než hlídka dorazila, došlo mezi sousedy k roztržce. Situaci se podařilo na místě uklidnit a osoby byly o dalším postupu poučeny.

Nejčastější problémy ve sledovaném období:

- rušení nočního klidu - porušování vyhlášek města, a to prakticky ve všech lokalitách Horní Břízy (možný postih až 10.000 Kč na místě!)
- alkoholismus (PAZS, pobyt 4.500 Kč)
- jízda na červený signál „Stůj“ na semaforu (2.500 Kč na místě + body + recidíva).

**Městská
policie**

Horní Bříza

Třída 1.máje 300

Horní Bříza

telefon: 377 955 369

mobil: 602 486 678

24. 06. – oznámil všímavý občan podezření na krádež nákupního vozíku, který tlačily dvě osoby v Tovární ulici - samozřejmě opačným směrem od nákupního střediska COOP. Vozík byl hlídkou nalezen u jedné z místních ubytoven a po krátké chvíli se podařilo vypátrat i zákazníky.

21. 06. – hlídka MP vyjžděla k hromadné dopravní nehodě na komunikaci I/27. Došlo zde ke střetu několika vozidel s divočkou.

21. 06. – na služebnu MP se dostavila místní žena, která oznámila pokoušení černým psem u hokejbalového hřiště.

Událost byla prošetřena a předána k dalšímu šetření na Policii ČR.

20. 06. – strážníci obdrželi oznámení o tom, že se sídlištěm pohybuje muž a ukopává zpětná zrcátka u vozidel. Hlídka zjistila, že se jednalo celkem o čtyři vozidla. Po získání popisu osoby od svědků byl podezřelý muž vypátrán v jedné z místních restaurací. Z důvodu jeho agresivity byly použity donucovací prostředky a současně následovalo umístění na PAZS, kde si výtečníka po vystřízlivění vyzvedla z důvodu podezření ze spáchání trestného činu Policie ČR.

18. 06. – strážníci vyjžděli na oznámení, že se na vozovce pohybuje opilec, který si poté ustlal přímo na vozovce. Po probuzení se vlastními silami vydal k domovu.

05. 06. – zaznamenán další výjezd na agresivní podnapilou osobu na ubytovně, proveden převoz na PAZS.

30. 05. – přijato oznámení na údajnou rvačku čtyř osob. Na místě události hlídka zjistila, že jsou všechny osoby v podnapilém stavu a k fyzickému napadání nedochází (pouze po sobě plivaly...).

24. 05. – při dopolední kontrole dětského hřiště v sídlišti byly zjištěny osoby popíjející alkohol – z uvedeného důvodu došlo k jejich vykazání z uvedeného prostoru.

23. 05. – bylo na služebnu MP oznámeno odcizení vozidla ŠKODA FABIA, které bylo odstaveno v poli za HB jako nepojízdné.

22. 05. – oznámila obsluha restaurace, že se hostům u nich tak líbí, že odmítají odejít i po zavírací hodině. Strážníci pomohli tyto hosty vyprovodit z restaurace.

21. 05. – ve 20 hodin se již místní muž uvedl v restauraci do takového stavu, že nebyl schopen dojít domů. Tento občan byl předán do péče protialkoholní záchytné stanice.

Paní ředitelky našich mateřských škol

Nový školní rok již započal a všechny rodiče jistě zájímá, kdo je zodpovědný za vedení institucí, kterým většinou každodenně svěřují své ratolesti. Položili jsme paním ředitelkám, Janě Šmídlové (dále J.Š.) a Jarmile Vodičkové (dále J.V.), deset otázek a věříme, že Vás jejich odpovědi zaujmou.

Horní Bříza si v červnu připomněla 25 let od získání statusu města. Vy jste při této příležitosti převzaly od pana starosty pamětní listy. Vzpomínáte si, jak jste změnu tenkrát vnímaly Vy osobně?

J.Š.: Na Vaši první otázku nevím, zda odpovím úplně správně. Jsem totiž tzv. rodačkou v Horní Bříze a není pro mě tak důležité, jestli žiju na vesnici nebo ve městě. Podstatné pro mě je, jestli ve vedení jsou lidé, kteří mají zájem o to, aby Horní Bříza rozkvétala. Aby to tu bylo krásné, čisté, upravené, funkční. Prostě, aby se tu dobře žilo. Vím, že to nezáleží jen na nich, ale na nás všech. Pokud si to budeme všichni uvědomovat, přiložíme ruku k dílu podle svých možností, mělo by to fungovat. Jako ředitelka školky musím konstatovat, že se město vždy dobře postaralo o nás a naše děti. Spolupráce byla a je na vysoké úrovni. Město má zájem o děti a jejich potřeby.

J.V.: V roce 1994 se stala obec Horní Bříza městem a hned v prvním roce řešilo město situaci s umístěním dětí do nových prostor, neboť kapacita mateřské školy nestačila na to, aby mohly být umístěny do školky děti, které byly v únoru 1995 zapsány do mateřské školy. Byla to ta samá situace, kterou řešila obec v osmdesátých letech. Tehdy se vytvořila třída MŠ v Sokolovně. V roce 1995 byly zřízeny dvě třídy s nižším počtem 4-5 letých dětí nad hasičskou zbrojnicí. Tohle je důkaz, že obec i město mělo zájem o to, aby mohly děti chodit do školky ve svém bydlišti. Přes prázdniny se třídy zařídily a od 1. září se zaplnily dětmi i čtyřmi učitelkami, kde jsem byla jednou z nich. Ale to už byl městu právě rok. Moje zkušenost z prvního roku byla ta, že lidem, kteří jsou na úřadě, jde o rodiče, děti, ale i samotnou mateřskou školu. A tak tomu je doposud.

V minulém čísle zpravodaje jsme uváděli všechny starosty od roku

1994. Mohly byste připomenou Vaše předchůdkyně? Nejdříve tedy v 2. MŠ, poté v 1. MŠ.

J.Š.: Je to docela jednoduché. Naše školka byla otevřena v roce 1976 a její ředitelkou byla paní Zdeňka Šafránková. Po roce jí vystřídal paní Květuše Bartásková (roz. Vodáková). Další ředitelkou byla moje předchůdkyně paní Marie Procházková, po které jsem nastoupila v roce 2005.

J.V.: Při mém nástupu do 1. MŠ byla ředitelkou Jarmila Staníčková. Po jejím odchodu do důchodu byla jmenována Mgr. Zdeňka Polívková a od roku 2012 jsem ve funkci já. Naše mateřská škola oslaví v nadcházejícím roce 80 let, a to bude i příležitost připomenout si ty, které ve školce pracovaly od jejího počátku.

Paní ředitelky spolu v 2. MŠ

Snad není tajemstvím, že jste byly spolužačkami. Myslíte si, že je dnešní vzdělávání pedagogických pracovníků dostačující?

J.Š.: Ano, určitě to není tajemství, že jsme spolužačky a letité kamarádky. Byly jsme spolu od základní školy, poté na střední pedagogické škole a nějaký čas jsme spolu pracovaly v mateřské škole. Jako ředitelka vnímám současné trendy vzdělávání učitelek trochu nešťastně. Bakalářské studium, které nenavazuje na střední pedagogickou školu, na mě působí jako nedostačující. Děvčata z tohoto studia nemají dostatečnou praxi, vžité metodiky, vývojové řady ... ale to je na dlouhé povídání. Mají vstup do školky daleko těžší, než jsme měly my. Nejsou připravené na to, jak to v té školce opravdu

chodí. Není to pro ně jednoduché, ale ani pro nás. Vše je o lidech, přístupu k jejich práci a schopnosti spolupracovat.

J.V.: Ano, jsme spolužačky již od ZŠ v Horní Bříze, pak jsme spolu 4 roky jezdily, neděli co neděli, studovat SPgŠ do Karlových Varů. V 80. letech jsme se sešly ve stejné 3. mateřské škole v Horní Bříze, která byla zřízena tehdy ZKZ a naší ředitelkou byla Marie Vaňková. Vzájemně spolu spolupracujeme i nyní na pozicích ředitelk. Vzdělávání pedagogických pracovníků přináší nové trendy, které zpěsňují výuku, ale postrádáme znalosti při uplatňování např. metod posloupnosti, při zvládání organizačních momentů. Přínosem pro nás bylo, že jsme si vytvářely tzv. pedagogické věno. Možnosti ostatního sebevzdělávání mají všechny učitelky velké.

Často se říká, že dnešní děti jsou jiné než byly dřív. Souhlasíte?

J.Š.: S tím nesouhlasím. Děti jsou pořád stejné. Je to spíš v tom, že je jiná doba a jiné požadavky společnosti na nás, rodiče i děti. Na vše je málo času, vzrůstá psychický tlak, který se mnohdy odráží na nás a našem přístupu k okolí. Někdy zapomínáme, že máme nejen práva, ale i povinnosti. Proto i děti musí mít pravidla, která stanoví jasně jejich práva a povinnosti, a je na nás, jak s nimi budou pracovat. Týká se to i toho, že si stěžujeme, že děti sedí u tabletů, mobilů apod. To je to, o čem mluvím, techniku nezastavíme, je prospěšná, ale i škodlivá. Je na nás dospělých, zda to budou používat správně. Děti jsou naším obrazem. Nemůžeme si tedy stěžovat, že jsou jiné, než jsme byli my. My jim musíme ukázat, co je správné. Kde jsou mantinely. Společnost zapomíná na úctu mezi sebou. Měli bychom si vážit práce každého z nás. Každý člověk má svou hodnotu. Měli bychom chápat, že našim dětem jsme příkladem. Udělat si na ně čas, řešit problémy s nimi, více si povídat atd.

J.V.: Spíše dnešní děti žijí v technické uspěchané době, obklopené spoustou podnětů. Ale dřívější i dnešní děti předškolního věku jsou bezprostřední, hravé. Snadno se namotivují, nadchnou pro hru. Co jsem si ověřila loni, pořád je upoutají a baví pohybové hry, hudebně pohybové

hry i didaktické hry používané před třiceti lety. Co je jiné, rok od roku se více a více projevuje špatná výslovnost. Tak jako dříve máme děti občas zakřiknuté, ale i velice akční. Více se ale objevují děti, které přicházejí do školky ve třech letech a mají málo rozvinutou řeč, porozumění slovům, nedokáží si obléci tepláčky, neumí se vysmrkat, což by měly zvládnout. V tomhle vidím po těch letech rozdíl. A stále se ptám, je to opravdu tou úspěšnou dobou?

Obě se snažíte zapojovat rodiče do školkových aktivit. Jak vnímáte rodičovskou odezvu?

J.Š.: Spolupráci s rodiči hodnotím jako výbornou. Společné akce jsou pro nás sice náročné, ale velmi přínosné. Vysoká účast a pozitivní hodnocení od rodičů je pro nás tou správnou zpětnou vazbou, motivací pro další naši práci. Velmi si vážíme všech našich rodičů a přejeme si, aby i oni to vnímali stejně.

J.V.: Ano děláme celoškolkové akce s rodiči – na zahradě, ve třídách, či v přírodě. Je to takové neformální setkání učitelky, rodičů a dětí. Společně vyrábíme, nebo společně plní rodiče i děti úkoly, při besídkách zase rodiče vidí děti, co zvládnou. Je čas i na vzájemné popovídání – poznávání se navzájem. Účast na společných akcích je velká. Někteří rodiče nám pomáhají i s opravami hraček, či donesením různých materiálů na tvoření. Po společných akcích máme velice pozitivní ohlasy, jsou to příjemně strávená odpoledne a někteří rodiče se dokonce ozývají, že by jich mohlo být ještě víc. My si toho velice vážíme.

Zřizovatelem MŠ je město Horní Bříza. Můžete vyjádřit svůj názor na vzájemnou spolupráci?

J.Š.: Vyjadřujeme se k této spolupráci téměř v každém našem článku. Není vůbec na škodu naše díky zopakovat. Je totiž na vysoké úrovni a my si jí velmi vážíme.

J.V.: Město nám vychází velice vstříc. Došlo k mnoha rekonstrukcím, jak v hlavní budově, tak na odloučeném pracovišti, také na zahradě. Velice nám pomáhají zaměstnanci města i s drobnými opravami, úpravami v obou budovách. Zástupci města se zúčastňují některých našich akcí, již potřetí se nám podařilo díky městu vyjet s dětmi do zábavného parku do Milovic.

Před několika lety jste vyhrály

konkurz na pozici ředitelky MŠ. Myslíte si, že se Vám podařilo naplnit Vaše představy, které jste měly před nástupem do funkce?

J.Š.: Důležité pro mě je, jak se cítí moji zaměstnanci, děti a rodiče. Vždy jsem směřovala k tomu, aby všichni měli dobré zázemí, dostatek pomůcek, materiálů. Záleží mi na estetickém i funkčním vybavení naší školky. Přála jsem si, aby moje školka byla školkou rodinného typu. Školkou, kde jsou si všichni rovni, v níž vládne dobrá nálada. Myslím si, že jsem se vydala správnou cestou, že se mi podařilo mnoho dobrých věcí a školka je dobře vybavená. V současné době jsem s naplňováním svých představ spokojená, ale pořád je na čem pracovat.

J.V.: Podařilo se udělat úpravy interiéru, aby lépe vyhovoval dětem i učitelkám, došlo k vybavenosti tříd úložným nábytkem a ke zvětšení hracích ploch pro děti, k vytvoření šatnového prostoru pro učitelky a umožnění logopedické ordinace v přízemí budovy. Dovybavili jsme školku sportovními pomůckami, neboť umožňování nejrozmanitějších způsobů pohybových aktivit je mojí velkou prioritou. K tomu bylo směřováno i vybudování zahrady, jak k pohybovým aktivitám v prostoru, tak na vytvoření terénu ke zdolávání nerovnosti výstupu na kopec, válení sudů, bobování ale i k poznávání. Navýšila jsem pracovní sílu hlavně do třídy nejmenších (z počátku pomocnou učitelkou), nyní školní asistentkou. Prostřednictvím her, poznávacích výletů do přírody, ale i sportovních aktivit naplňujeme zaměření našeho ŠVP. Co se nepodařilo, bylo vytvoření nového prostoru pro pohyb a smyslové poznávání před levou částí budovy. Chtěli jsme nahradit staré túje a jalovec novými kvetoucími a plodícími keři, společně s hmatovou stezkou vytvořit další hravý, ale i naučný prostor pro děti, ale bohužel staré keře jsme nemohli vyporážet. Většina představ se splnila. Ale v této práci je pořád o čem přemýšlet a co vylepšovat.

Víme, že obě MŠ si na nedostatek dětí rozhodně nemohou stěžovat. Můžete trochu odhalit, na co se mohou těšit v nastávajícím roce?

J.Š.: Pro lepší pochopení použiji výňatek z našeho ročního plánu. Po přečtení bude vše rázem jasné. „Zaměříme se na předčtenářskou gramotnost, to je také hraní si se slovíčky a také si budeme

hodně vymýšlet! Cože?!? Vymýšlet? To se přece nesmí, něco si vymýšlet! Ale my nebudeme lhát! My si budeme jen pěkně veršovat (rýmovat, povídat)! A aby nám to dobře šlo, bude nám pomáhat Včelka Mája. Včelička, která je pracovitá, pilná, poctivá, spravedlivá, dobrosrdečná, chytrá, zvědavá, laskavá, milá, veselá, kamarádká... I ona má své kamarády, tak jako vy, děti. Jejím velkým kamarádem je totiž Skřítek Medovníček, který bydlí v domečku u velikého dubu. Potkali se jednou, když Mája pomáhala jiné včeličce, která spadla do vody. Ale Mája neměla takovou sílu, aby sama včeličku z vody vytáhla. Už už to vypadalo, že je zle, ale v tom se najednou objevil malý skřítek a včeličku společně zachránili! A od té doby jsou nerozluční kamarádi. Skřítek Medovníček u sebe pořád nosí malou skleničku medu, protože med je léčivý a vyléčí snad všechny bolístky na světě. A představte si, že Medovníček umí i kouzlit! Třeba se umí stát neviditelným! Ale je to hodný skřítek a všichni ho mají rádi. A my si o jeho kouzlech a o tom, co všechno zažil s kamarádkou Včelkou Májou, budeme povídat. A také si budeme hrát a budeme si pomáhat a budeme zpívat a budeme tancovat a společně se radovat!

Stejně tak jako Medovníček a Mája, když se jim podaří dobrá věc – vyléčit odřenou nožičku, zachránit nějaké zvířátko, postavit nový úl nebo jen obvykle pracovat a mít z toho radost. Vždyť ne nadarmo se říká: „Buď pilný jako včelička a pomáhej ostatním. Vše se Ti v dobrém vrátí.“

J.V.: Ano, školku máme zcela naplněnou. Mohu prozradit, že téma roku je: „Pojď si s koťaty hrát...“ (samozřejmě, že živá koťata ve školce mít nebudeme), ale budeme si hrát s nezbednými koťaty Macourkem a Camfourkem, kteří mají za kamaráda staršího Kočičáka. Budeme chtít být jako oni hbití, zvědaví, ale také se naučíme pojmenovávat jiná zvířátka, napodobovat je zvukem i pohybem. Také se ale zkusíme napravit ze svých lumpáren, protože i klukům kočičím se vždy všechno také nevyplatilo. Objeví se i kočička Pacička, kterou kluci mají moc rádi a když ji někdy pozlobí, dokáží ji i ochránit. Také se nám objeví s různými hádankami a rébusy a připraví naše budoucí školáky k zápisu. Víc už prozrazovat nebudu. To už bude záležet na každé paní učitelce a její třídě, jaké kočičiny společně zažijí. Samozřejmě, že se sejdeme také všichni dohromady i s našimi rodiči.

Již opravdu letitou tradicí obou školek jsou Orlovice. Mohly byste přiblížit těm, kteří nevědí, o čem je řeč, proč každý rok toto organizujete?

J.Š.: Máte pravdu, tuto letitou tradici totiž vymyslela a poprvé zorganizovala moje sestra, paní Květa Bartásková, již před 38 lety. Od té doby jezdí děti z Horní Břízy do školky v přírodě. 1. MŠ Horní Bříza se k této tradici přidala později a myslím, že nebudu lhát, když řeknu, že na tom má velký podíl opět moje sestra, která tam v té době pracovala jako učitelka. A pro přiblížení, jak to u nás chodí. Každý školní rok, přibližně během předjarního období, začínáme promýšlet program a chystat různé aktivity. Pokaždé se snažíme, aby ten současný pobyt byl pro děti jedinečný a něčím zvláštní. Vždyť některé děti se během školkové docházky zúčastní školky v přírodě vícekrát. Přestože je s orlovickými přípravami spojeno spoustu práce, pokaždé se tam těšíme. Nepředstavuje pro nás způsob luxusního žití v přírodě, ale spíše tábornickou pohodu. Děti jsou na nějaký čas bez rodičů, s námi dospěláky a kamarády. Mají možnost projevit se samy za sebe a pomáhat

Jana Šmídlová a ostatní z 2.MŠ - foto E. Hajšmanová

nám i kamarádům. Společně prožité dny nás, kolektiv, vyzkouší a stmelí. Po návratu často na vše vzpomínáme a mladší kamarádi se mají na co těšit. Věříme, že doma mají děti rodičům co vyprávět.

Význam a výjimečnost naší školky v přírodě:

- vytvoření specifického týdenního projektu - s ohledem na návaznost a využití v následujícím školním roce
- soužití kamarádů na dálku (dva kolektivy - děti, které zůstaly ve školce a ty, co odjely do Orlovic) - udržování kontaktu díky poště, telefonickému spojení, web spojení
- rozvíjení sociálních vztahů, samostatnosti, spolupráce i tolerance
- schopnost přizpůsobit se v méně známém prostředí
- využití místních podmínek prostředí k co nejefektivnějšímu získávání nových zkušeností a informací
- zkoumání zpětné vazby s ohledem na získané dovednosti dětí během uplynulého školního roku vzhledem k jejich osobnosti (individualitě)

Orlovice jsou naše srdeční záležitost. Je to pohádkový čas pro děti i dospělé.

J.V.: Ano, každý rok jezdíme do školky v přírodě do DLT Orlovic. Já osobně jsem prvně jela do Orlovic v roce 1983 se 3. mateřskou školou. V roce 1996 jsme se domluvily s Květou Bartáskovou, která v té době pracovala také na odloučeném pracovišti, že bychom mohly tento pobyt uskutečnit i v naší 1. MŠ. Paní ředitelka s tím souhlasila, a tak začaly naše cesty do přírody. A pokračují dodnes. Je to vyvrcholení celého tématu školního roku. Týden v přírodě děti obohatí nejen tím, že prokáží svoji statečnost, že zvládnou týdenní odloučení od maminky, ale stmelí

se kolektiv, děti jsou neustále v přírodě, poznávají okolí, ale zvládají i svoji samostatnost, schopnost přizpůsobit se v méně známém prostředí, obohacují se o nové zkušenosti, vzájemně si pomáhají, jsou na čerstvém vzduchu. Každý rok máme v Orlovicích i návštěvu, v letošním roce za námi byli vojáci, záchranáři a hasiči z Klatov, vloni opravdoví judisté, předtím policisté z Domažlic se svými vycvičenými psy. Program je pestrý a bohatý na vycházky, sportování a poznávání. Určitě všichni mají na co vzpomínat a vyprávět.

Předpokládáme, že v příštím roce by měl proběhnout konkurz na Vaše následovnice nebo následovníky. Co byste všem potenciálním zájemcům doporučily?

J.Š.: Pevné zdraví, štěstí na tak dobré lidi, jako mám já. Dále pevné nervy, naučit se oddělit práci od soukromí, nezapomínat na vlastní relaxaci a počítat s tím, že práce ředitelky už není tolik o práci s dětmi, jako spíš být dobrý manager. Nezapomínat, že všichni jsme jen lidé, že můžeme chybovat a společnými silami se dá vše zvládnout. Vážít si práce každého jednotlivého člověka.

J.V.: Jít do konkurzu s elánem a svými cíli tak, jak je nejvíce cítíte, že by prospěly naší školce, připravit se na to, že už to není jen přímá práce s dětmi ve své třídě, ale manažerská práce se všemi třídami, učitelkami, provozními zaměstnanci, rodiči. Největší odměnou je vydařený školní rok a spokojenost všech, kteří jsou kolem vás.

Děkujeme za Vaše odpovědi a přejeme Vám, abyste završily Vaše funkční období ve zdraví a s pocitem dobře odvedené práce.

Markéta Vodičková

Nabitý **závěr školního roku** na základní škole

Asi většina z nás si konec školního roku spojuje se školními výlety, doháněním učiva, klasifikací a radostným výhledem prázdnin. Letošní závěr byl akcemi opravdu nabitý a dnů, kdy by se ve škole sešla většina žáků i učitelů, nebylo mnoho.

Ještě na konci května vyrazily deváté ročníky do Mauthausenu, tedy bývalého koncentračního tábora v Rakousku, a za příjemnějším poznáním spolu s některými osmáky do Anglie. Čtvrtáci se vydali již tradičně do našeho hlavního města. Poslední květnový den naše žákovská samospráva završila projekt Den jinde v centru Johan spolu se žáky z Líní, s nimiž letos výměna zkušeností probíhala v průběhu roku.

Začátkem června si někteří užívali krásné počasí na vodáckém kurzu, prvňáčci se předvedli na Slavnosti slabikáře a jiní si už začali balit kufry do Francie. Pak už výlet stíhal za výletem, ať už do Karlových Varů, Plas, Sušice, na Říp, kolem řeky Střely, Úslavy a dalších zajímavých míst. Mezitím se pátáci kulturně obohatili v divadle Alfa, otevřely se dveře do prvních tříd a vybraní žáci se připravovali na Městské slavnosti. Zajímavým zpestřením

Žáci z Líní v naší škole, projekt Den jinde
foto archiv TV Report

byl i výlet zorganizovaný Zoo Plzeň, díky němuž se naši žáci podívali do německé zoologické zahrady.

V druhé polovině posledního měsíce se tempo ještě zrychlilo (možná se inspirovalo přednáškou o jaderné fyzice), proběhlo fotografování tříd, počasí přálo i Školní olympiádě, dalším výletům. Budoucí šestáci se seznámili s žáky z Trnové, nadšení čtenáři se dozvěděli výsledky celoroční čtenářské soutěže, všichni jsme s napětím očekávali vítěze Školní ligy a ří-

kali si, jestli vůbec budeme mít možnost vrátit učebnice a rozdat si ty nové na další školní rok. V pondělí 24. 6. přijal pan starosta dopoledne zástupce devátých ročníků a odpoledne naše reprezentanty, kteří šířili dobré jméno naší školy v soutěžích sportovních i vědomostních.

Na většině škol je konec roku završen předáváním vysvědčení. Na Masarykově ZŠ Horní Bríza tomu tak není. Poslední ročník si totiž spolu s třídními učiteli již tradičně připravuje zábavné představení, v němž žáci nejenom nastavují zrcadlo svým vyučujícím, ale především dokazují, že už nejsou dětmi, a navzdory různým konfliktům si uvědomují, že na léta strávená na základní škole budou vzpomínat hlavně v dobrém. Letošní devátáci měli rozloučení obzvláště dojemné, málokteré oko zůstalo suché. Všichni jim přejeme, aby se jim v dalším životě dařilo, byli zdraví, šťastní a úspěšní ve všem, do čeho se pustí.

Markéta Vodičková

Úspěšní školní olympionici
foto archiv TV Report

Nadcházející **školní rok 2019/2020**

Letošní školní rok jsme slavnostně zahájili v pondělí 2. září. Určitě se nejvíc těšili naši prvňáčci. A co na všechny naše žáky v letošním školním roce čeká? Bude toho mnoho. Výlety, besedy, exkurze, divadelní představení, přednášky, výstavy... Žáci budou plnit nejen to, co jim pravidelně každoročně ukládá náš školní vzdělávací program, ale seznámí se s dalšími tématy a budou řešit úkoly, které pro ně budou zcela nové. Naše škola je od loňského roku v oblasti ITI technologií nad-

standardně vybavena. Naším přáním je uskutečnit několik vyučovacích hodin za přímé účasti žáků z Francie, a to tak, že naši žáci budou ve svých lavicích a ti francouzští také. Výuka na dané téma bude probíhat prostřednictvím tzv. telemostu, který vytvoříme mezi jednotlivými školami. Žáci spolu budou moci komunikovat, navzájem uvidí, co se ve třídě děje, jaké jsou reakce zúčastněných.

Také si v tomto roce připomeneme 130 let od zahájení školního vyučování

v Horní Bríze. A nesmíme zapomenout na významný rok 1945, kdy byla ukončena 2. světová válka.

Na jaře nás čeká již tradiční školní akademie. A v závěru školního roku přivítáme v Horní Bríze přátele z Francie a naši žáci vyjedou na výměnný pobyt na Slovensko. Ale to jsem trochu předběhla. Teď nás čeká 10 měsíců pilné práce.

Přeji všem pohodový školní rok.

Helena Winkelhöferová
ředitelka základní školy

15. vydání školního almanachu

Pokud jste naši Masarykovu ZŠ opustili jako devátáci v posledních patnácti letech, nemusím Vám almanach představovat. Ostatním prozradím, že se jedná o sborník slohových prací žáků druhého stupně, které vybraly jejich češtinářky jako reprezentativní vzorky za daný školní rok. Všichni odcházející žáci při slavnostním ukončení povinné školní docházky tyto almanachy dostávají jako památku na svoji „alma mater“, tedy „matku živitelku“ svého základního vzdělání.

Při prolistování starších vydání je i pro učitele hezké zavzpomínat na bývalé žáky a uvědomit si, jakou životní cestou se tyto mladí lidé nyní ubírají, ať už v Horní Bříze, nebo i jinde ve světě.

Snad po přečtení ukázky, kterou s dovolením autorky uvádíme, někteří trochu přehodnotí často slýchaný názor, že dnešní děti málo čtou a už ani neumějí psát.

Markéta Vodičková

Kniha - ukázka ze školního almanachu

Venku řádila bouřka. Já pohodlně seděla v křesle v obývacím pokoji a sledovala na televizi nápis "žádný signál". Po chvíli mě to přestalo bavit a pozornost přesunula na polici s knihami. Protože televize po několika minutách stále nefungovala, rozhodla jsem se číst si. Mezi knihami mě jedna zaujala.

Jako jediná neměla svůj originální obal, ale byla zabalená v červeném papíru. Ani nevím, že tady takovou máme. Zvědavě jsem ji popadla a vrátila se s ní ke křeslu. Když jsem ji však otevřela, čekalo mě zklamání. Nebyl tam totiž žádný text. Ze stolu vedle křesla jsem tedy sebrala tužku a do knihy začala čmárat. Kreslila

jsem les, ve kterém rostlo hodně stromů a kde všude běhala zvířata. Byl to les podle mých představ a vypadal krásně. Když jsem ho dokreslila, kniha se náhle rozsvítila a všechno kolem mě se začalo měnit.

Najednou jsem neseseděla ve svém obývacím pokoji. Ocitla jsem se v lese. Kolem mě pobíhali králíci a zpovzdálí jsem sledovala srny. Bylo to jako v pohádce. Nevěděla jsem, jestli to je sen, nebo skutečnost. Se zaujetím jsem pozorovala zvířata. Ani nevím, jak dlouho jsem tam stála. Potom jsem začala přemýšlet. Je ta kniha kouzelná a dokáže mě přenést na nakreslené místo? Ale jak se dostanu domů? Začala jsem se bát. Rozhlížela jsem se kolem,

jestli někde neuvidím tu kouzelnou knihu. Ležela na pařezu i s mou tužkou. I když se mi les tolik líbil, dost jsem se bála, protože jsem ani nevěděla, kde se nacházím. Sedla jsem si na pařez, vzala knihu a tužku a začala znovu kreslit. Tentokrát ale náš obývací. Svoje oblíbené křeslo, stůl, televizi, dokonce i polici s knihami.

Hned, co jsem obrázek dokončila, kniha se rozsvítila a já se na známém místě objevila. Hodiny stále ukazovaly stejný čas jako předtím. Stále byla bouřka. Nemohlo se mi to zdát, to by přece nějaký čas uběhl. Vrátila jsem knihu raději zpět na polici mezi ostatní, normální knihy. Třeba ji ale ještě někdy využiji.

Andrea Pašková, 9. A

Fotky Horní Břízy

Ukažte Horní Břízu v tom nejlepším světle!

Stačí nahrát fotku s hashtagem #HorniBriza, my ty nejlepší repostneme a zveřejníme v HB zpravodaji.

@fotkyhornibrizy

Úspěšný reprezentant – Vojtěch Nováček

Před čtyřmi lety ukončil základní povinnou školní docházku v naší Masarykově ZŠ. Patřil mezi ty, kteří byli přijati panem starostou, tehdy Vojtěchem Šedivcem, za úspěšnou reprezentaci školy v různých soutěžích. Někteří při přechodu na střední školu na soutěžení tohoto typu trošku rezignují, jiní se dokáží prosadit i ve větší konkurenci. Vojta pokračoval v různých olympiádách dál a jeho snaha mu přinesla letošní účast na mezinárodní zeměpisné olympiádě iGeo 2019 v Hongkongu.

Vojto, můžeš prosím popsat, jak ses dostal až na mezinárodní olympiádu?

Prošel jsem postupovými koly Zeměpisné olympiády a díky dobrému výsledku v celostátním kole jsem získal nominaci.

Jak soutěž probíhala?

Soutěž trvala pět dní, kdy každý soutěží sám za sebe a všechny testy jsou v angličtině. Pořadí se určuje podle součtu bodů ze tří částí - psaného testu znalostí, terénní práce (která se jako jediná odehrávala mimo univerzitní kampus) a multimediálního testu.

Co Tě v Hongkongu nejvíce překvapilo?

Jídlo. Zjistili jsme, že lidem z východní Asie velmi záleží na čerstvosti. Ta se v případě masa nejlépe prověří pohledem na celé zvíře. Pohled na slepici s vnitřnostmi a hlavou na talíři nás už po týdnu nijak nepřekvapoval.

Kterí studenti byli celkově nejúspěšnější?

Mezi jednotlivci byl nejlepší student ze Spojených států, který vyhrál s velkým náskokem, následovaný Britem a Kanadánem. Jen pro statistické účely se pak používá součet bodů členů národních týmů. V tomto hodnocení nečekaně vyhráli studenti z Indonésie. Za nimi se žádné překvapení nekonalo, opět se dobře dařilo týmům ze Spojeného království, USA, a pro veřejnost asi překvapivě Polsku, Rumunsku a všem státům Pobaltí.

Jak jsi dopadl Ty a jsi s výsledkem spokojený?

Skončil jsem v pásmu bronzových medailí, konkrétně 80. ze 166 účastníků. Mým cílem pro letošní rok bylo probouzet se na nějakou mezinárodní olympiádu,

a to, že jsem zde byl schopen získat bronzovou medaili, je už jenom bonus.

Vzpomínáš na první olympiádu, které ses kdy zúčastnil?

Na začátku čtvrté třídy za mnou přišla paní učitelka Šířáková a nabídla mi účast v Logické olympiádě. Protože jsem vždy byl velmi soutěživý, samozřejmě jsem na to kývl. Této soutěže jsem se pak účastnil deset let a vynesla mi šest účastí v celostátním kole včetně letošního druhého místa.

Kterého svého soutěžního výsledku si nejvíce ceníš?

Samozřejmě toho, který mi vynesl mezinárodní medaili (směje se). Na mezinárodních soutěžích ale nejde jen o výsledek, jde i o kontakt s podobně zaměřenými zahraničními studenty.

Proč si myslíš, že by se žáci měli olympiád účastnit?

Olympiády rozvíjí soutěživost, samostatné myšlení a schopnost použít své znalosti za různých podmínek. Já jsem je navíc bral jako skvělou příležitost uniknout z běžného života školáka, což mnoha lidem stačilo jako důvod se jich účastnit.

Na které naše vyučující v dobrém vzpomínáš a proč?

Je těžké vybrat konkrétní jména. Na naší základní škole se mi líbí, že učitelé znají žáky i celé jejich rodiny a jejich přístup je tak mnohem osobnější. Vždy si ale nejvíce vážím učitelů, kteří se věnují nadaným žákům ve svém volném čase, rád bych tedy především poděkoval panu učiteli Brandtlíkovi, paní učitelce Hejmanové a panu učiteli Hubkovi. Velké díky patří i mým třídním učitelkám, paní učitelce Tobiášové a Pavelkové.

Maturitu na gymnáziu v Plzni máš úspěšně za sebou. Kam míří Tvoje kroky nyní?

Rozhodl jsem se tak, abych se vydal perspektivním směrem, který mě baví. Takže jdu studovat obor Chemie a technologie materiálů na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze.

Držíme palce při dalším studiu a děkujeme za rozhovor.

Markéta Vodičková

Všichni čeští reprezentanti
foto R. Durná.

Skauting v Horní Bříze

Skauting v Horní Bříze po revoluci v roce 1989 zažil již své třetí období rozkvětu, dvakrát přerušené válkou a komunismem.

První, kdo po roce 1989 započal s obnovou skautingu, byl Václav Kratochvíl. Uspořádal první družiny a učil mladé skauty základům tábornictví. Skauty vedl bohužel velmi krátce, v mladém věku podlehl zákeřné nemoci.

Po jeho smrti se oddíl ujmá bratr Bobr (Jiří Král), který navázal na své mládí pod junáckou vlajkou. Byly vytvořeny družiny Jaguárů, Netopýrů, Vyder, Bobrů, Jestřábů a Lasiček. Se závanem svobodných časů začíná skauting doslova boom, rodiče pamětníci, kteří zažili skauting před zákazem v roce 1968, přihlašují děti do vznikajících oddílů stále se rozšiřujícího hnutí. V roce 1991, kdy byl ustanoven oddíl Bílá Bříza, přichází bratr Vlasta Čabal - posila při hře na kytaru u táborových ohňů. Vlastovým koníčkem, na který jsme po letech navázali, bylo promítání filmů v Závodním klubu v Horní Bříze.

V té době vznikl oddílový pokřik:

„My jsme skauti z Horní Břízy, rovní jsme jak pruty, ten kdo ničí přírodu, stihne ho trest krutý!“

Sokolové září

Během letních prázdnin většina z nás načerpává síly na další školní rok, přesto jsme u nás v Sokole nezaháleli. V sokolovně proběhly úpravy, jako je např. výměna posledních starých radiátorů v tělocvičně, dokončení zázemí v klubovně, úklid sportovního náradí a náčiní, zkrátka příprava na nový cvičební rok.

Jako v předešlých letech provozujeme stánek s občerstvením na zpívaných, které pořádá město Horní Bříza. Jsme rádi, že tato tradice zůstala zachována a že si lidé přijdou posedět, zazpívat, zatančit a dát něco dobrého k pití. V letošním roce proběhly celkem tři zpívané. Výtěžek z prodeje občerstvení, stejně tak jako z ostatních akcí (městské slavnosti, Šibřinky, Mikulášská, Sokolský bal, atd.), je v plné výši využit na obnovu sokolovny.

V posledním týdnu školních prázdnin se uskutečnil tradiční příměstský tábor pro děti. S dětmi jsme navštívili plzeňskou ZOO. Další dny děti zažily netradič-

Máme rádi přírodu a příroda nás, každý den nám ukazuje kousek ze svých krás.“

Další velmi potřebnou posilou vzhledem k rozšiřujícímu se počtu dívčích družin byla sestra Marcela Vokáčová.

V té době rozhodla obec o stavbě klubovny Na Rypličce jako náhradu za komunisty zlikvidovanou klubovnu. Hrubou stavbu zajistila obec ve spolupráci s Pozemními stavbami a krov zajistil tesař Václav Šmídl.

Dodělavky, které trvaly několik let, si skauti dělali sami ve stovkách hodin brigádnických prací na naší klubovně.

V roce 1991 již proběhl první tábor na základně v Manětínském údolí. V té době již měla Horní Bříza status střediska s více než šedesáti členy. Po několika letech úspěšné činnosti přebírá vedení Marcela Vokáčová, dochází ke sloučení se střediskem v Třemošné. Stále probíhají tábory, celoroční činnost na klubovně, výpravy, do práce střediska se zapojilo mnoho rodičů jeho malých skautů, kteří pomáhají hlavně při organizaci táborů.

V té době se již starší skauti (roveři) vydávají na samostatné putovní tábory po Čechách. Členové střediska se účastní několika Jamboree - celonárodních setkání skautů, někteří později i celosvětových.

ní olympiádu a také nám všem opět ukázaly, že kromě cvičení je baví i vyrábění a odnesly si domů něco na památku.

Přijali jsme nabídku od ZŠ Horní Bříza na přípravu občerstvení na akci „Ahoj prázdniny“, konané tentokrát ve středu 28. 8. 2019.

A jako tradičně jsme poslední prázdninové dny strávili na již 12. ročníku akce nazvané Ostrý víkend. Letos se zúčastnilo více jak padesát dětí i dospělých, kteří se utkali v různých disciplínách na hřišti, v lese i na hladině rybníka. A nás těší, že jsme v našich řadách přivítali nové tváře, které u nás začaly cvičit při pravidelných hodinách rodičů a dětí.

Školní rok 2019/2020 jsme zahájili 11. 9. 2019 tradičním Sokolokolením a hned v dalším týdnu jsme začali s pravidelným cvičením.

Jana Svobodová
T.J. Sokol Horní Bříza

Časem bohužel klesá zájem o junáckou myšlenku, v čím dál konzumnějším světě mnoho členů i příznivců z dávných dob, jakoby zapomněli na to, co jim pobyt v junáku dal. Členská základna se zmenšovala, došlo ke sloučení s oddílem v Kralovicích, tábory se konaly na zelených loukách po různých částech západních Čech.

Po několika letech stagnace se část roverů zapojila zpět do práce na středisku a obnovila oddíl v Horní Bříze, vrátila naši klubovně na Rypličce její původní funkci - místo setkávání. Během několika let se udělalo pomocí brigád mnoho práce, již několik let pořádáme tábory pro děti ze střediska Omaha Kralovice, jehož je oddíl Horní Bříza součástí.

Před pěti lety jsme založili Skautské lesní kino - akci, která měla vrátit dlouholetou tradici promítání do našeho města.

Ze začátku velmi alternativní forma projekcí si našla své příznivce a nyní po pěti letech i díky podpoře města se dá označit za již tradiční. V současné době funguje oddíl v Horní Bříze pouze jako skauting dospělých, ale vzhledem k neustálému rozšiřování rodin našich členů není vyloučeno opětovné založení dětských družin.

Marcel Telín

člen kmene skautů Horní Bříza

Pravidelné cvičení:

Pondělí:

cvičení - rodiče a děti (2-4 roky)
16:00 - 17:00 hodin

Středa:

cvičení - všestrannost (bez rodičů)
17:00 - 18:00 hodin - předškolní děti
18:00 - 19:00 hodin - mladší školní děti
19:00 - 20:00 hodin - starší školní děti

Cvičení je zaměřeno zejména na všestranný rozvoj pohybových dovedností s využitím základního tělocvičného náradí i tradičního náčiní.

Děti vojnou povinné – hlášení z mise ROTA OBOŘICE 2019

„Kdo by to byl řekl, že budeme nuceni nasadit školáky do tak nebezpečné mise?“ Tuto otázku si přehrával v hlavě asi každý četař, když vedl svoji novou četú ve čtvrtek 1. srpna 2019 na vlakovou zastávku v Horní Bříze.

V Kaznějově, po rychlém výsadbku celé rotý, jsme se rozdělili a podle indicií hledali popis, jak se dostat na Obořickou základnu. Cesta nebyla vůbec jednoduchá. Všude byly miny a velká část oblasti byla zamořena bojovým plynem. Naštěstí měly čtyři připravené plynové masky a zakreslené bezpečné cesty do cíle.

Tímto ale vojenská mise pouze začala. V průběhu 10 dnů následoval tvrdý fyzický, psychický i dovednostní výcvik nováčků pod velením rotného. Každý se naučil zacházet se vzduchovou puškou, granátem i lukem, šifrovat zprávy v Morseově abecedě a poznávat zdejší faunu a flóru.

Každý z velení čekal, že po takovém výcviku se dětem do akce nebude chtít. Opak byl pravdou. Děti, od prvňáků po deváťáky, se vrhaly do boje po hlavě a každý bojový úkol byl splněn na výbornou. Na frontě čtyř natáhly komunikační vedení, byly se o zásoby, odposlouchávaly telefonní hovory a prostupovaly nepřátelskou linií.

Celkově jsme ale v misi neuspěli. Nepřítel obsadil naši základnu a my ji na poslední chvíli stačili evakuovat. Přežívali jsme

v improvizovaných úkrytech v lese, abychom nebyli k nalezení. V noci jsme vyslali jednotku na průzkum a bylo zjištěno, že tak početnou pěchotu, tanky a děla, není možné přemoci, a proto jsme požádali velení o odvolání z mise.

Bohužel, v sobotu 10. srpna 2019, jsme ztratili naši základnu, ale jakožto jeden z četařů mohu říct, že jsem na naši rotu pyšný a doufám, že se za rok sejdem na dalším letním pionýrském táboře.

četař Jakub Šulda, ROTA OBOŘICE 2019

Přehled nadcházejících akcí města Horní Bříza

19. 10.	Božejáci (koncert)
9. 11.	Volejbalový turnaj
10. 11.	Orchestr ZUŠ Plasy (koncert)
15. 11.	Reprezentační ples města
30. 11.	Nohejbalový turnaj
1. 12.	Rozsvícení vánočního stromu
7. 12.	Jižani (koncert)
31. 12.	Silvestrovský ohňostroj

Změny programu vyhrazeny.

Akce organizuje Kulturní a sportovní komise města Horní Bříza.

Podněty a připomínky můžete zasílat na e-mail kultura@hornibriza.cz.

Fotky Horní Břízy

Ukažte Horní Břízu v tom nejlepším světle!

Stačí nahrát fotku s hashtagem #HorniBriza, my ty nejlepší repostneme a zveřejníme v HB zpravodaji.

@fotkyhornibrizy

richardnaturetraveler

nagr

nebeskecz

koutpa

mpaskova

martinmegyerhout

martinzenisek

hedvika.lesova